Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVU, piaţa mare Nr 22.
Scrisori nefrancate nu se primescu. Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciuri:
Braşovu, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescu în Viena *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Oto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Dannenberg*; în Budapesta: *A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în Frankfurt: *G. L. Daube*; în Hamburg: *A. Steiner*.
Preţul inserţiunilorŭ: o seriă garmondu pe o colónă 6 cr. în 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicări mai dese după tarifă şi învoială.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 bani.

GAZETA TRANSILVANIEI.

(NUMĔRŬ DE DUMINECĂ)

„Gazeta" iese în fiecare ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe unu anu 12 fl., pe şése luni 6 fl., pe trei luni 3 fl.
Pentru România şi străinătate
Pe unŭ anu 40 franci, pe şése luni 20 franci, pe trei luni 10 franci.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectori.
Abonamentulŭ pentru Braşovu:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése luni 5 fl., pe trei luni 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl. pe şése luni 6 fl., pe trei luni 3 fl. Unŭ esemplaru 5 cr. v. a. séu 15 bani.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile suntu a se plăti înainte.

Nr. 137.—Anulŭ LII. Braşovŭ, Duminecă 18 (30) Iunie 1889.

Nou abonamentŭ
la
„GAZETA TRANSILVANIEI."

Cu 1 Iulie 1889 st. v. se deschide nou abonamentŭ la care invitâmŭ pe toţi amicii şi sprijinitorii foiei nóstre.

Preţulŭ abonamentului:

Pentru Austro-Ungaria: pe trei luni 3 fl. pe şése luni 6 fl., pe unŭ anŭ 12 fl.

Pentru România şi străinătate: pe trei luni 10 franci, pe şésĕ luni 20 franci, pe unŭ anŭ 40 franci.

Abonamente la numerele cu data de Duminecă:

Pentru Austro-Ungaria: pe anŭ 2 fl. pe şése luni 1 fl.

Pentru România şi străinătate: pe anŭ 8 franci., pe şése luni 4 franci.

Abonarea se póte face mai uşorŭ şi mai repede prin **mandate postale**.

Domnii, carĭ se vorŭ abona din nou, sĕ binevoéscă a scrie adresa lămuritŭ şi a arĕta şi posta ultimă.

Administraţiunea „Gazetei Transilvaniei".

Braşovŭ 17 Iunie

Era îngrijatŭ d-lŭ Tisza Kalman când a vorbitŭ anţerţŭ în dietă contra participării la esposiţia francesă, că „viaţa şi averea cetăţenilorŭ ungurĭ arŭ pute fi ameninţată în Parisŭ".

Ce va ḑice însĕ căpetenia guvernului ungurescŭ, decă îi vomŭ spune, că mai ameninţată decum póte fi orĭ şi unde în străinătate, este astăḑĭ averea şi libertatea cetăţenilorŭ în statulŭ ungarŭ însuşĭ?

În urma relei administraţiunĭ, de care se plângŭ aḑĭ toţĭ locuitorii fără deosebire, în urma nelegiuirilorŭ şi nedreptăţilorŭ celorŭ multe, ţĕranulŭ a ajunsŭ sĕ nu mai fiă sigurŭ de pămĕntulŭ şi casa sa şi libertatea individuală a pacinicului locuitorŭ este ameninţată în fiăcare clipită, ér de libertate politică, pentru Nemaghiarĭ mai alesŭ, nicĭ că mai póte fi vorba la noi.

În ce privesce ameninţarea averei ţĕranului, ne aducŭ însăşĭ foile unguresci mulţime de doveḑĭ. În ḑilele acestea ne vorbeau de „hienele licitaţiunilorŭ" din comitatulŭ Timişului. Suntŭ acusaţĭ acolo chiar nisce funcţionarĭ de frunte administrativĭ, că s'au îmbogăţitŭ prin uneltirĭ la licitaţiunile publice, făcĕndŭ prin terorisare şi totŭ felulŭ de apucăturĭ, ca sĕ nu se înfăţişeze nimenĭ la licitaţiă şi cumperândŭ apoi obiectele pentru preţurĭ de nimicŭ.

„Hienele licitaţiunilorŭ" devastéză şi pe la noi prin Ardélŭ ţinuturĭ întregĭ şi încă nu numai de erĭ alaltaerĭ, ci de anĭ încóce. Şi care este urmarea? Despoiarea ţĕranilorŭ şi sĕrăcirea poporului.

Nu-i destulŭ că dările suntŭ aşa de grele şi apĕsătóre, dér se mai toleréză şi fărădelegile acelora, carĭ se folosescŭ de nenorocirea bieţilorŭ ómenĭ spre a-i scurta la licitaţiunĭ şi a-le lua totŭ ce au.

Dér nu mai puţinŭ tristŭ lucru este, că în multe locurĭ procedŭ organele financiare fără cea mai mică cruţare şi milă la vênḑare şi liciteză proprietăţile ţĕranilorŭ, chiar pentru restanţe de dare micĭ de câte 8—20 fl. Astfelŭ ni se scrie din Rodna-vechiă, că acolo s'au pusŭ în vênḑare pentru asemenĭ micĭ restanţe moşiórele a trei ţĕranĭ dintre carĭ una s'a vêndutŭ pentru o restanţă de 16 fl. 33 cr. cu preţulŭ bagatelŭ de 101 fl. Ni se asigură, că ţĕranulŭ a alergatŭ pe la inspectoratulŭ reg. şi pe la alte deregătorii, rugându-le sĕ-lŭ ierte a plăti darea restantă în rate, dér în totŭ loculŭ a fostŭ respinsŭ. Acuma a rĕmasŭ în drumŭ. Aşa ceva nu s'a mai pomenitŭ în Rodna.

Nu-i mirare, că în astfelŭ de împrejurărĭ ómenii se plângŭ, că sĕrăcescŭ şi se prăpădescŭ. „Mulţĭ economĭ dela noi", ne scrie unŭ Rodneanŭ, „carĭ mai înainte aveau câte patru boi în jugŭ, astăḑĭ abia posedŭ câte doi juncanĭ, alţii n'au de locŭ vite de jugŭ şi toţĭ aceştia suntŭ economĭ silitorĭ la lucru şi cu purtare bună".

Guvernulŭ în locŭ sĕ ia mĕsurĭ ca sĕ uşureze starea ţĕranilorŭ noştri, decă nu altfelŭ, celŭ puţinŭ printr'o procedere mai dréptă şi mai umană la încassarea dărilorŭ, se gândesce numai la mĕsurĭ de maghiarisare şi face politică mare.

Noii miniştri se laudă că vorŭ introduce marĭ reforme în administraţiă şi justiţiă. Ce se întâmplă însĕ într'aceea cu bieţii ţĕranĭ, carĭ stau sĕ ia lumea în capŭ?

Ca dovadă câtŭ de ameninţată este şi libertatea personală a cetăţenilorŭ sub regimulŭ de faţă, lăsămŭ sĕ urmeze o corespondenţă din Câmpiă, ce amŭ primit'o tocmai înainte de încheierea foii:

Din Câmpiă, 28 Iunie 1889.

Onor. D-nŭ *Romulŭ S. Orbeanu*, preotulŭ Iclăndelului şi stimata d-şóră *Olivia Iacobescu*, fiica preotului din Vereşmort suntŭ pedepsiţĭ cu câte **30 fl. amendă şi 3 ḑile arestŭ** precum şi purtarea speselorŭ procesuale.

De ce? Se scie din preţuita „Gazetă", că d-şóra Olivia Iacobescu în anulŭ 1888 la 5 Augustŭ cu ocasiunea botezului pruncului d-lui Romulŭ S. Orbeanu a atêrnatŭ unŭ micŭ steguleţŭ cu tricolorulŭ ardeleanŭ pe ferestra galeriei cu inscripţia „Trăiéscă miculŭ Horea".

Se aducŭ ca motive în sentinţa cetită la judecătoria din Murĕşŭ-Ludoşŭ

a) *că de ce steguleţulŭ a fostŭ cu tricolorulŭ românescŭ*

b) *de ce s'a botezatŭ cu numele Horea miculŭ pruncŭ.*

Se înţelege s'a insinuatŭ recursŭ.

Aşadară **nici nume de copilŭ sĕ nu mai putemŭ noi Românii pune după placulŭ nostru?** Óre câtŭ vorŭ mai dura stările aceste?

Sĕ scriu mai multŭ nu potŭ când îmĭ aducŭ aminte ce nevinovată faptă a fostŭ aceea cu punerea micului steguleţŭ şi totuşĭ ce lucru mare au făcutŭ din ea! ?.—

Revista politică.

Din năuntru. Dumineca trecută Majestatea Sa, primindŭ delegaţiunile austro-ungare în Viena, li-a adresatŭ unŭ discursŭ, în care arĕtă, că situaţiunea europénă continuă a fi nesigură, dér că deocamdată nu e temere de rĕsboiu. Pe Serbia a admoniat'o Monarchulŭ, ca sĕ nu se espună pericolului, părăsindŭ politica înţeléptă de până acuma faţă cu Austro-Ungaria; de altă parte a lăudatŭ ordinea şi liniştea ce domnesce în Bulgaria. In fine a ḑisŭ, că monarchia trebue sĕ continue cu pregătirile militare, ca sĕ nu rĕmână înderătulŭ altorŭ state.

Discursulŭ Monarcului a făcutŭ o impresiune adêncă pretutindenĭ, căcĭ din elŭ reese, că încordarea între Austro-Ungaria şi Rusia e mare, din causa celorŭ ce se petrecŭ în Orientŭ.

Cu ocasiunea deschiderii şedinţelorŭ delegaţiunilor, Maiestatea Sa Monarchulŭ, vorbindŭ cu delegatulŭ cehŭ Dr. Rieger, îşĭ esprimă dorinţa, ca sĕ se îndeplinéscă împăcarea celorŭ două naţionalităţĭ din Boemia, a celei cehe cu cea germană. Se ḑice, că Maiestatea Sa a adresatŭ delegatului cehŭ vorbe serióse de admoniare în privinţa punerei la cale a împăciuirii naţionalităţilorŭ din Boemia.

Nu mai încape îndoială, că Maiestatea Sa Monarchulŭ doresce ca în tótă monarchia sĕ trăiéscă naţionalităţile în bună pace şi în armoniă. Cuvintele de admoniare ale Monarchului se rĕsfrângŭ

FOILETONULŬ „GAZ. TRANS."

Amazóna.

(de Sacher-Masoch).

După dilele din Martie 1848, tatălŭ meu părăsise Lembergulŭ, unde funcţionase ca şefŭ alŭ poliţiei din Galiţia. 'Şi luase concediu pe unŭ anŭ şi în curêndŭ îi urmasămŭ şi noi la Praga.

Grădina casei unde locuiamŭ sta deşchisă tuturorŭ locuitorilorŭ din acea casă şi aşa s'a întêmplatŭ, că comunicamŭ mai multŭ orĭ mai puţinŭ unii cu alţii. Tatălŭ meu petrecea mai multŭ cu o familiă cehă, cu unŭ pictorŭ, care era căpitanulŭ corpului naţionalŭ alŭ „Concordiei" (Svornost, care purta cisme, pantalonĭ francezĭ, tunicĭ polone cu şinóre, calpacurĭ căzăcescĭ din pele sură de mielŭ şi era înarmatŭ cu helebarde) şi care avea două fete frumuşele pline de spiritŭ.

Intr'o diminéţă plăcută din Maiu, pe când scoborămŭ treptele ca sĕ mĕ ducŭ din sala de mâncare în grădină, audii o împuşcătură, şi când intraiu în alea de frundişŭ, zării în apropiarea zidului grădinei strălucindŭ printre coturile cele verdĭ o blană albă ca ză padă.

Era Vitjeska, fiica cea mai mare a pictorului, şi când mĕ apropiai de ea, o aflai ocupată dândŭ la ţintă cu unŭ pistolŭ micŭ.

— „Vedĭ", îmĭ strigă ea de departe zîmbindu-mĭ, „nu numai în ţéra d-tale suntŭ amazóne. Decă va trebui, mĕ voiu urca pe baricade şi voiu încăleca, ca eroinele Poloniei".

Da, în acéstă fată cu corpulŭ mlădiosŭ ca o panteră, cu sângele ei înfocatŭ şi cu pĕrulŭ ei desŭ şi negru era ceva din rassa acelei Vlasta, care voia sĕ constrîngă cu armele în mână pe Przemisl a-o lua de soţiă şi a-o face domnitórea Boemiei.

*

Vitjeska era centrulŭ cercului, ce se forma împrejurulŭ ei în casa în care locuiamŭ împreună; juca în adevĕrŭ unŭ rolŭ.

Congresulŭ Slavilorŭ trimisese delegaţĭ din tóte neamurile slave la Praga şi deórece în casa nóstră erau mai multe locuinţe góle, se încvartiraseră aci diferiţĭ fraţĭ slavĭ. Erau acolo mai mulţĭ emigraţĭ polonĭ, carĭ la diferite ocasiunĭ luptaseră pentru libertate, unŭ preotŭ sêrbŭ, unŭ bulgarŭ tînĕrŭ, unŭ juristŭ sloveanŭ şi doi eroi muntenegrenĭ mai înalţĭ ca de şése urme . . . . .

. . . .

*

Intr'o séră, când luna plină mĕ atrăsese afară, vĕḑui pe Vitjeska stândŭ pe mica colină lângă zidulŭ grădinii, de unde se vedea peste stradă. Când mĕ apropiai de ea, audii vorbindŭ şi o a doua voce de pe stradă rĕspunḑêndŭ:

— „Nu", ḑise tînĕra Amazóna cu o energiă sĕlbatică şi batjocoritóre, „acum te cunoscŭ şi nu mai vrĕu sĕ am de a face cu d-ta. Te-ai jucatŭ cu mine, m'ai înşelatŭ".

— „Pe cuvêntulŭ meu de onóre, Vitjeska", rĕspunse vocea de pe stradă, o voce bărbătéscă plină şi plăcută, „te iubescŭ numai pe d-ta şi încă totŭ sperŭ sĕ te câştigŭ".

— „Cuvêntulŭ d-tale de onóre"! strigă Amazóna şi începŭ se rîdă tare şi amarnicŭ. „D-ta n'ai onóre, îţĭ ascundĭ adevĕratulŭ caracterŭ sub acéstă uniformă, ce ai murdărit'o".

— „Vitjeska"!

— „Da, ai murdărit'o, d-le maiorŭ. 'Ţi dai aparinţa ca cum ai voi sĕ câştigĭ mâna mea, m'ai înşelatŭ, m'ai scosŭ din minţĭ, m'ai amăgitŭ, şi acum te-ai demascatŭ ca ceea ce eştĭ, ca unŭ Don Juan de Praga, ca seducĕtorŭ urmatŭ de mii de blăsteme şi afurisenii".

— „Sunt jertfa calumniilorŭ, a intrigilorŭ".

— „Nimenea nu te-a clevetitŭ, eu însă-mĭ am descoperitŭ adevĕrulŭ", rĕspunse mândra amazónă. „Adĭ sunt eu cea învinsă şi d-ta eştĭ învingĕtorulŭ, dér bagă de sémă, sĕ nu viĭ o ḑi în care sĕ cadĭ în mânile mele, căcĭ atuncĭ — sĕ nu te aştepţĭ la nicĭ o îndurare din partea mea!"

— „Vitjeska, dulce fată!"

— „Du-te," poruncĭ frumósa cu braţulŭ întinsŭ, „marşŭ!"

Iute se scoborî ea de pe colină, şi când eu aruncai ochii spre stradă, recunoscui pe maiorulŭ de grenadirĭ Von der Mühlen, favoritulŭ damelorŭ din Praga şi alŭ poporului din Praga.

Când regăsii pe Vitjeska înaintea casei, mĕ dusei câtră ea. Tocmai prinsese unŭ fluture, care sburase pe la ferestrile iluminate ale salei nóstre de mâncare, şi-i rupse aripile.

şi asupra guvernului unguresců şi a tuturorů agitatorilorů ungurî din dietă şi afară din dietă, carî în locŭ sĕ caute a împăca naţionalităţile respectându-le limba şi naţionalitatea, împărtăşindu-le în egală mĕsură de folósele statului, făcendu-le sĕ se bucure de egala îndreptăţire, din contră le persecută şi le nedreptăţescŭ pe tóte terenele.

Nu credemů, că d-lŭ Tisza se va îndrepta, i-suntŭ pré învechite apucăturile decâtŭ ca sĕ se desbere de ele; e însĕ afară de orî ce îndoială, că va trebui în cele din urmă guvernulŭ unguresců, de silă de nevoiă, sĕ recunóscă fiă-cărei naţionalităţi ce e alŭ ei. Suntemŭ siguri, că acesta e şi dorinţa Maiestăţii Sale Monarchului.

In delegaţiunî, ministrulŭ de esterne Kalnoky a datŭ lămurirî asupra situaţiunii politice europene. Arătă, că situaţiunea e nesigură şi că se póte schimba şi în spre mai rĕu, dér că deocamdată pacea nu e periclitată.

Vorbindŭ de schimbările produse în România şi în Serbia, ministerulŭ dise, că neadevĕratŭ e, cumcă ministrulŭ Catargiu e rusofilŭ. *Românii suntŭ pĕtrunşi de unŭ viu sentimentŭ patrioticŭ, suntŭ mândri de naţionalitatea şi de independenţa lorŭ.*

S'a vorbitŭ multŭ despre *România* în delegaţiunî. Delegatulŭ *Dumba* a disŭ, că în România nu esistă partidŭ rusescŭ orî austro-ungarŭ. *Românii vreu înainte de tóte sĕ fiă Românî cu statŭ independentŭ.* „In România ni-amŭ câştiga numai amicî printr'o politică comercială vrednică, ér nu printr'o politică de precupeţî. Vreî sĕ ai amicî, trebue sĕ le şi oferî ceva“.

Delegatulŭ Iuliu *Horvath* se plânse, că spiritele în România suntŭ nefavorabile monarchiei nóstre, că la acésta a contribuitŭ multŭ modulŭ cum au tratatŭ guvernele monarchiei nóstre cestiunile economice. Delegatulŭ *Asboth* dise, că importanţa României nu a fostŭ destulŭ de apreţiată. România cu Serbia, în casŭ de rĕsboiu, potŭ ţine în frêu 200,000 de ostaşî ruşî, precum potŭ ţine în frêu 200,000 de ostaşî austro-ungarî. Se plânge, că nu s'a încheiatŭ convenţia comercială cu România; comerţului unguresců îi suntŭ închise mai tóte porţile.

Ministrulŭ *Kalnoky* rĕspunse, că ţinta Românilorŭ e deplina independenţă în tóte direcţiunile. De vreî sĕ ai bune raporturî cu popórele balcanice, sĕ nu fii micŭ la sufletŭ în cestiunî economice. Ministrulŭ dete a înţelege, că guvernulŭ unguresců e vina, că nu s'a încheiatŭ convenţia comercială cu România.

Ministrulŭ *Tisza* s'a cam supĕratŭ de acésta. Dise că nu trebue sĕ se arate lucrul aşa ca cum o parte orî alta a monarchiei e de vină şi nu România. A trebuitŭ însĕ sĕ înghiţă găluşca.

Din afară. Regele, Regina şi principele moştenitorŭ ai României, în călĕtoria lorŭ către Sigmaringen, unde vorŭ asista la căsĕtoria fratelui principelui moştenitorŭ, s'au opritŭ în Viena, unde au primitŭ şi visita Maiestăţii Sale Monarchului nostru. „Fremdenblatt“ scrie în acéstă privinţă: „Familia regală a lăsatŭ aci cele mai bune amintirî. Ea a trebuitŭ de altă parte sĕ ducă cu sine convingerea, că lumea întrégă profeséză aci pentru Maiestăţile Române sentimente de amiciţia şi de veneraţiă, datorite marilorŭ lorŭ merite şi strălucitelorŭ lorŭ calităţî. Nu mai e vorbă, că presenţa părechei regale a României a datŭ locŭ la unŭ schimbŭ alŭ sentimentelorŭ de amiciţiă sinceră, ce unescŭ de anî pe cei doi monarchî şi care e basatŭ pe o stimă reciprocă.“ Comitele Kalnoky a avutŭ onórea de a fi primitŭ Marţî séra la 6 óre, de către Maiestăţile Lorŭ Române. Audienţa a ţinutŭ mai multŭ de o oră.

In privinţa *revoltei din Novibazarŭ*, ce s'a semnalatŭ în sĕptĕmâna acésta, se raporteză din Constantinopolŭ către „Pester Correspondenz“: „In fruntea revoltei din Novibazarŭ stau begî mohamedanî, dér de limbă sêrbéscă. Aceste turburărî stau în cea mai strînsă legătură cu acele încercărî, d'a face pe Sultanul sĕ cedeze (pentru banî rusescî) Serbiei Sangiaculŭ Novibazarŭ. Incercările n'au isbutitŭ, deórece Califulŭ credincioşilorŭ nu póte ceda unŭ teritoriu de bună voiă, fără a comite unŭ pĕcatŭ de mórte, pentru-care orî-ce Musulmanŭ e îndreptăţitŭ ba chiar obligatŭ a'lŭ străpunge. Prin revoltă voescŭ (uneltitorii) a crea o situaţiune, care'lŭ scutesce de scrupululŭ sĕu religiosŭ. Sultanulŭ Abdulŭ Hamid e fórte indignatŭ şi a datŭ cele mai aspre poruncî d'a prinde repede pe trădătorii ţĕrii şi ai credinţei şi a'i esecuta fără milă. A mai ordonatŭ, sĕ intervină (comandantulŭ turcŭ) pe lângă comanda trupelorŭ austro-ungare din Sangeacŭ, ca sĕ păzéscă mână'n mână cu autorităţile turcescî în contra insurgenţilorŭ, carî stau în soldă străină, ale cărorŭ scopurî suntŭ îndreptate şi în contra Austro-Ungariei.“

SCIRILE DILEI.

Esamenŭ de maturitate la şcola comercială română din locŭ. Erî în 16 v. c. s'a ţinutŭ esamenulŭ oralŭ de maturitate cu elevii clasei a III-a com., fiindŭ de faţă ca comisarî: din partea ven. Consistorŭ archidiecesanŭ D-lŭ *Ioanŭ Lengerŭ*, din partea ministeriului de culte şi instrucţiune publică D-lŭ *Francisc Koos*, inspectorŭ scolarŭ, şi din partea ministeriului de comerciu D-lu *Robert Szász*. Resultatulŭ esamenului a fostŭ fórte bunŭ şi o deosebită satisfacţiă transpiră atâtŭ din vorbirile comisarilorŭ consist. şi minist. de instrucţiune, câtŭ şi din a directorului şcolelorŭ nóstre medii, a d-lui *St. Iosifŭ*, când se cetì maturisanţilorŭ, în presenţa publicului, resultatulŭ acestui esamenŭ, care este următorulŭ: 1. *Mantsu C.* şi 2 *Ţiteiu Gr.* au eşitŭ *maturî cu „Forte bine“*; 3. *I. Morariu*, 4. *I. Popa*, 5. *E. Cioronŭ*, 6. *G. Moroian*, 7. *G. Roncea*, 8. *A. Benşuanu*, 9. *N. Braşovénŭ* au eşitŭ *maturî cu „Bine“*.

Felicitămŭ pe tinerii absolvenţî!

***

Tineri de „marî speranţe.“ Cincî elevî ai preparandiei de statŭ din Clusiu — de cei carî n'au absolvatŭ — au năvălitŭ în 24 Iunie n. aprópe de institutŭ asupra profesorului lorŭ V. Rusu şi l'au maltratatŭ. La poliţiă atentatorii spuseră, că au vrutŭ sĕ-şî rĕsbune pentru „maltratările“ ce le-ar fi înduratŭ în cursulŭ anului şcolarŭ dela acestŭ „profesorŭ urgisitŭ“ (se vede treba fiindcă e românŭ.) Afacerea e înaintea judecătoriei.

Oraşulŭ Kulturegyletului se póte „mândri“ cu asemenea odrasle!

***

Reducere de preţurî. Ministrulŭ ung. de comerţŭ a ordonatŭ o reducere a preţurilorŭ pe calea ferată Pesta—Viena. Direcţiunea căilorŭ ferate ung. ale statului comunică decî, că în legătură cu tarifulŭ pe zone se reducŭ dela 1 Augustŭ şi preţurile pe amintita cale ferată astfelŭ: cl. I 8 fl., cl. II 6 fl. 30 cr., cl. III 4 fl. 30 cr., pentru trenulu de persóne; cl. I 9 fl. 60 cr., cl. II 7 fl. 80 cr., cl. III 4 fl. 80 cr. pentru trenulŭ acceleratŭ. Reducerea e cu 1 fl. 90 cr., 20 cr., 70 cr. la trenurile accelerate; cu 2 fl., 70 cr., 1 fl. la trenurile de persóne.

***

Calea ferată Deşiu-Zelau. Lucrările de pĕmêntŭ ale căii ferate Deşiu-Zelau suntŭ, cu micî defecte, terminate până la Ilonda-mare.

***

Impăciuire. „P. Ll.“ scrie: „Procesulŭ de separare a pădurii, purtatŭ de decî de anî cu destulă amărîciune şi folosindu-se tóte mijlócele de dreptŭ, între erarulŭ forestierŭ r. ungarŭ şi între foştii grăniţerî resp. urbarialiştî din Jina s'a terminatŭ deja la 2 Februarie 1888 printr'o împăciuire înaintea judelui I. Vasarhely dela tribunalulŭ din Sibiiu. Pe temeiulŭ acestei învoelî, foştii urbarialiştî din Jina primescŭ 8000 jugĕre pădure şi regalulŭ de crâşmăritŭ din Jina, precum şi edificiulŭ cârciumei de acolo cu intravilanulŭ aparţinĕtorŭ de elŭ. Ministeriulŭ ung. de agricultură a întăritŭ învoiala şi, după ce s'a terminatŭ mĕsurarea arealului de pădure prin geometrulŭ Antoni, s'a ficsatŭ ca di de predare 24 Iuniu a. c. deórece câţiva Jinenî încă totŭ nu suntŭ mulţămiţî cu învoiala, fiindcă credŭ, că ar fi scăpatŭ monarchia în timpulŭ rĕsboiului cu Napoleonŭ la începutulŭ sutei acesteia şi ar fi primitŭ totŭ teritorulŭ de pădure ca pensiune, fiindcă nu erau banî gata, şi prin urmare fiindŭ de temutŭ, că diua de predare ar puté fi turburată, s'au comandatŭ pe lângă judele optŭ gendarmî, ca sĕ susţină ordinea. —La 8 Iunie s'a făcutŭ o învoiélă între erarulŭ forestierŭ r. ung. şi comuna Racoviţa, resp. între foştii grăniţerî ai regimentului românŭ de graniţă din Orlatŭ; comuna din vorbă primesce amĕsuratŭ învoielei totŭ teritorulŭ de pădure din certă, administratŭ de erarulŭ forestierŭ, dér în schimbŭ plătesce 4000 fl. Pactulŭ e subscrisŭ de judele I. Vasarhely în presenţa consilierului montanistŭ B. Abrudbanyay, a fiscalului domenielorŭ erariale Anton Csejthey şi a administratorului ferestierŭ din Şugagŭ K. Hidveghy“.

***

Urşi. In pădurea Catroşa de lângă Chezdi-Oşorheiu urşii au ucisŭ douĕ vacî la păşune şi pe douĕ le-au rănitŭ. Primăria din Chezdi-Oşorheiu are de gândŭ sĕ pună la cale o vĕnătóre oficială de urşi.

***

Alegere de notarŭ. Ni-se scrie din Treiscaune, că în 18 Iunie a fostŭ sĕ se alégă notarŭ pentru comunele: Intorsura Buzĕului, Buzĕu, Sita Buzĕu şi Vama Buzĕu. Intre concurenţî era şi unŭ Jidanŭ, pe care unŭ Românŭ cărturarŭ găsi cu cale a'lŭ sprijini. Poporulŭ însĕ, sătulŭ de tragerî pe sfóră de către unii cărturarî ai sĕi, a alesŭ pe cine a credutŭ elŭ că e mai bunŭ. Despre acelŭ cărturarŭ românŭ ni-se scriu cam multicele şi rele. Unŭ lucru li l'amŭ puté spune unorŭ asemenea cărturarî, carî lucréză în contra voinţii poporului: sĕ nu uite, că poporulŭ e sătulŭ până'n gâtŭ de suferinţe şi nĕcazurî, şi că elŭ aştéptă cu dreptŭ cuvêntŭ, ca cărturarii lui sĕ'i ajute, ér nu sĕ-lŭ apese.

***

Omorŭ. Ni-se scrie: Duminecă în 23 Iuniu a. c. locuitorulŭ Larionŭ Horia din Ilva mică s'a aflatŭ mortŭ lângă apa Strîmba în apropierea locuinţei sale, unde petrecea numai singurŭ. Densulŭ se presupune a fi omorîtŭ de cine-va, ceea ce se póte adeveri din loviturile ce deja se cunoscŭ la capŭ şi pe spate. Multe din lucrurile ce le avuse în casă au dispărutŭ, asemenea şi suma de 50 fl. Făptuitorii acestui omorŭ încă nu s'au descoperitŭ.

***

— „Ce facî?“ murmurai eu aprópe înspăimântatŭ.

Vitjeska se uită la mine, pe buzele ei jumĕtate deşchise se furişă deodată o durere ascunsă şi o bucuriă criminală.

— „Nu trebue sĕ aibă omulŭ îndurare în acéstă lume“, dise ea cu rĕcélă.

— „N'ai inimă!“ rĕspunsei eu.

— „Ba am — dér o inimă de pétră“.

*

Unŭ şirŭ de festivităţî strălucite se dete în onórea participanţilorŭ la primulŭ congresŭ slavŭ. Se şoptea de o conjuraţiune militară în contra libertăţii şi a constituţiunei. Placate pe colţur le stradelorŭ vestiau, că garnisóna din Lembergŭ şi din Praga pregătesce o lovitură de statŭ. Agitaţiunea deveni generală şi se vorbia pe faţă despre o apropiată ciocnire.

Tocmai se da unŭ balŭ, prin care se încheia congresulŭ slavŭ. Căpitanulŭ corpului naţionalŭ „Svornost“, care tocmai îşî ducea fata la balŭ, dise cătră tatălŭ meu.

— „Adî la danţŭ, mâne la luptă.“

A doua di se oficiă înaintea statuei lui Venceslavŭ o mare liturghiă slavă sub cerulŭ liberŭ, şi în curêndŭ rĕsunară cele dintâiu împuşcăturî. Poporulŭ se adună la unŭ locŭ, ridică baricade, toba de alarmă rĕsuna pe strade, sângerósa „sĕptĕmână a Rusaliilorŭ din Praga“ începuse.

Tată-meu mĕ trimise cu unŭ conşcolarŭ pe piaţa Venceslavŭ sĕ vĕdŭ ce e. La colţulŭ stradei întêlnirămŭ celŭ dintâiu rănitŭ. Garda principală de pe piaţa Venceslavŭ era încunjurată de studenţî şi proletarî înarmaţî. Generalulŭ Rainer se apropiă călare şi fu împuşcatŭ de pe calŭ. Acum deteră soldaţii focŭ. Audii aci cele dintâi glónţe şuerândŭ.

Deşi aveamŭ numai doispredece anî, împuşcăturile şi sgomotulŭ tobelorŭ mĕ electrisară ca pe unŭ bĕtrânŭ calŭ căzăcescŭ. Venii în lata Stradă „Graben“, care era închisă printr'unŭ şirŭ de baricade. Pe cea mai mare, care domina pe celelalte, sta Vitjeska în toaleta ei de balŭ din séra trecută, cu tricolorulŭ slavŭ în mână, cu pumnalŭ şi pistolŭ în cingĕtóre. Costumulŭ ei, códa cea albă de atlasŭ a rochiei, talia cea strînsă de catifea albastră cu blană albă pe marginî şi căciula poloneză roşiă de asemenea reproduceau colorile revoluţiunei panslave.

Unŭ batalionŭ de grenadirî în frunte cu maiorulŭ von der Muhlen venea încetŭ, cu puşca la braţŭ, pe stradă în susŭ. Avea ordinŭ sĕ libereze linia, ce ducea dela comanda generală la podulŭ de ferŭ, pentru ca garnisónei sĕ nu'i fiă tăiată legătura, şi sĕ ia baricadele cu orî-ce preţŭ. Fiindcă clasele de josŭ îlŭ adorau totŭ aşa de multŭ pe maiorulŭ ca şi soldaţii sĕi, elŭ încercă sĕ'şî ajungă scopulŭ fără vĕrsare de sânge. Mergêndŭ cu curagiu înaintea batalionului, se apropiă de revoltaţî şi le grăi.

Proletarii se înduplecară şi cele dintâiu baricade fură deşertate.

Batalionulŭ putŭ înainta, fără sĕ facă intrebuinţare de arme, garda naţională germană şi unŭ regimentŭ polonŭ îi urmau.

Deja se părea aci perdută causa revoltaţilorŭ, deja se apropia maiorulŭ Von der Muhlen de baricada cea mare şi şi aci începură ómenii din popor a da la o parte petri şi bârne, când deodată Amazóna îşî scóse din cingĕtóre pistolulŭ şi'lŭ slobodi asupra maiorului.

Elŭ şovăi şi cădu cu faţa la pămêntŭ.

Unŭ strigătŭ se audi, unŭ strigătŭ sĕlbaticŭ de triumfŭ ce-lŭ scóse Vitjeska, şi apoi unŭ alŭ doilea, strigătulŭ de furiă alŭ grenadirilorŭ, carî vĕdură pe conducĕtorulŭ lorŭ căndendŭ. O salvă rĕsună şi soldaţii se repediră apoi prin fumulŭ de prafŭ asupra baricadei, ca sĕ rĕsbune mórtea conducĕtorului lorŭ. Cei carî n'au fugitŭ, fură străpunşî cu baioneta.

Eu încă vĕdusemŭ pe maiorulŭ cădêndŭ şi pe grenadirii când deteră focŭ; apoi mĕ retrăsei în pórta unei case şi rĕmăsei aci până ce se depărtară împuşcăturile. Când cutezai sĕ iesŭ éraşî pe stradă, tocmai trecea pe dinainte unŭ batalionŭ polonŭ.

— „Şi tu eştî revoluţionarŭ?“ îmî strigară vr'o doi soldaţî.

— „Nu“, rĕspunsei eu în limba polonă, „eu sunt din Galiţia şi tată-meu e functionarŭ împĕrătescŭ.“

Unŭ sergentŭ majorŭ mĕ netedi pe obrazŭ şi'mî dete o căciulă polonă.

Era Konfederatka Vitjeskăi.

Bătêndu'mî inima mĕ apropiai de baricada cea mare, ce o luaseră grenadirii cu asaltŭ şi o distruseseră.

Reforma administrației. Se comunică din parte bine informată, că deórece la sfêrșitulŭ anului curentŭ ar fi sĕ se facă alegerile de funcționarĭ comitatensĭ, îndată la începutulŭ viitórei sesiunĭ dietale ministrulŭ ungurescŭ Teleki va presenta spre primire în formă de proiectŭ de lege unele dispositiunĭ privitóre la reforma administrației, care vorŭ avé numai unŭ caracterŭ transitoriu. Ministrulŭ va cere, ca séu sĕ rĕmână în posturĭ funcționarii de adĭ până la esecutarea reformei, adecă pe timpŭ nehotărîtŭ, orĭ décă se facŭ alegerĭ, acestea sĕ nu fiă valabile pe șese anĭ, ci numai pe timpŭ nehotărîtŭ, până la reformarea administrației pe cale legislatóre. E probabilŭ, că personalulŭ oficielorŭ orfanale comitatense și comptabilitățilorŭ va fi numitŭ de statŭ. Acéstă dispositiune póte că se va estinde și asupra orașelorŭ. La esecutarea reformei administrative se va procede treptatŭ.

* *
*

Focŭ. In Olțina au avutŭ economii Achimŭ Brezoiu și Achimŭ Țigĕndeleanŭ o pagubă neasigurată de 413 fl. din causa focului. In Zoltanŭ fiiulŭ smintitŭ la minte alŭ lui Ionŭ Dobrea a pusŭ focŭ șurei tatălui sĕu, și cu ea au arsŭ și edificiile economice încă la ḑece economĭ. Paguba e de 2840 fl. și n'a fostŭ nimicŭ asiguratŭ.

* *
*

Comassarea în Dredatŭ. La pertractarea din 14 Iunie au fostŭ de față la judecătoria din Clușiu 75 proprietarĭ de pămêntŭ, carĭ au cerutŭ comassarea, representândŭ 637 jugĕre, socotindu-se la acestea și proprietatea comunei politice de 344 jugĕre 239 stânjinŭ pătrațĭ, a comunei bisericescĭ cu 74 jugĕre 1520 stânjinĭ pătrațĭ, pășunea cu 688 jugĕre 22 stânjinĭ pătrațĭ, proprietatea pupilară cu 231 jugĕre 635 stânjinĭ pătrațĭ, cu totul 1975 jugĕre 816 stânjinĭ pătrațĭ. A patra parte din teritoriulŭ hotarului representă 1211 jugĕre 94 stânjinĭ pătrațĭ, prin urmare comassarea se va pronunța, fără îndoélă, de către tribunalulŭ din Clușiu, precum i-se scrie lui „S. D. Tgbltt.“

* *
*

Cumpĕrarea unei mine ardelene de aurŭ. Societatea de mine Harkort din Gotha, care posede deja mine marĭ în Ardelŭ, a hotărîtŭ sĕ cumpere mina de aurŭ Sf. Evangelistŭ Ionŭ în Zdraholțŭ la Cristiorŭ.

* *
*

In contra afurisitei de mode. Din Soborșinŭ, comit. Aradului, i-se scrie lui „P. Ll.“, că preotulŭ de acolo se indignă cumplitŭ, când vĕḑu, că fetițele din șcólă vinŭ gătite ca păpușile și frisate *frou-frou.* Intr'o oră de religiune, preotulŭ încuia ușa și începu a mĕsura cu privirea pe elevele sale frisate. Una după alta le luă preotulŭ și cu nisce fórfece marĭ le tăia frisura la tóte. Mamele fetelorŭ, care se vede că nu le sciu învĕța altceva mai bunŭ decâtŭ frisura frou-frou, suntŭ nĕcăjite focŭ, ținŭ sfătuirĭ, cum sĕ-șĭ rĕsbune pe preotulŭ.

* *
*

Ne mai pomenită grindină. Despre grindina, ce a căḑutŭ sĕptĕmâna trecută în o parte a comitatului Murĕșŭ-Turda, i-se scriu lui „K.-r“ lucrurĭ aprópe de necreḑutŭ. Furtuna a eruptŭ în comunele Șeulia, Grebenișŭ, a trecutŭ pe lângă Bandulŭ de Câmpiă spre Cuieșdiu. Aicĭ gróznicii norĭ s'au desbinatŭ în două părțĭ, una a nimicitŭ hotarulŭ Culpiului de Câmpiă, ér cealaltă a devastatŭ hotarulŭ comunelorŭ Cuieșdiu și Harțău, pricinuindŭ totodată și o gróznică ruptură de norĭ. Grindina căḑută în aceste părțĭ ajungea mărimea ouĕlorŭ de găină și de porumbŭ. La Bardoșŭ norii érășĭ se împreunară și grindina căḑută între comunele Bardoșŭ și Cuieșdiu era ca nisce bulgărĭ, de câte-o palmă de marĭ; în partea din josŭ a Bardoșului s'au găsitŭ trei table de ghiață, dintre carĭ cea mai mare era lungă de unŭ metru și jumĕtate și la mijlocŭ de unŭ metru de grósă. Dela Bardoșŭ furtuna trecŭ spre Săbadŭ, unde tablele de ghiață ce căḑuseră erau și mai marĭ; o bucată de ghiață ajunsese mărimea de 3 metri. După ce hotarulŭ comunei românescĭ Săbadŭ a fostŭ cu desĕvêrșire nimicitŭ, o grindină mai mĕruntă, dér désă, căḑu asupra comunelorŭ Săntana, Udvarfalĕu, de aci trecŭ apoi spre Erneiu, Secheșŭ, Iclandŭ, pricinuindŭ pretutindenea pagube însemnate. La Bardoșŭ, Săbadŭ și Udvarfalĕu grindina forma unŭ stratŭ pe alocurea grosŭ de mai multe urme. In comunele bătute de ghiață s'a pricinuitŭ multă pagubă și în porcĭ, oi, vițeĭ etc., dintre carĭ unii s'au perdutŭ, alții au fostŭ ucișĭ. Ba chiar și viețĭ omenescĭ au căḑutŭ jertfă acestei ne mai pomenite furtunĭ; până acum se scie, că unŭ băiatŭ din Săbadŭ de 16 anĭ, apoi o femeiă călĕtóre de 40 anĭ au fostŭ omorîțĭ, asemenea au fostŭ dușĭ de apă 2 copii din Cuieșdiu. Mai mulțĭ ómenĭ au fostŭ greu rănițĭ. Paguba se socotesce cam la 80,000 fl. Pădurile comunelorŭ Bardoșŭ, Săbadŭ și Cuieșdiu încă au suferitŭ marĭ pagube pe unŭ teritoriu de 300 jugĕre. Asiguratŭ contra grindinei au fostŭ numai câțiva proprietarĭ în sumă de abia câteva mii. Mulțĭ locuitorĭ au începutŭ din nou sĕ are și sĕ semene cucuruḑŭ, hirișcă și mai multe feliurĭ de nutrețurĭ.

* *
*

Unŭ pelicanŭ mare a fostŭ împușcatŭ la 22 Iunie n. din susŭ de Chezdi-Oșorheiu lângă Casonpatak. Cu aripile întinse are acéstă rară pasĕre 3 metri în lățime, ciocŭlŭ îi e lungŭ de 45 centimetri.

* *
*

Grindină. Hotarĕle comunelorŭ Mico-Uifalău, Malnașŭ, Olțemirŭ, Zolanŭ și Bodocŭ au fostŭ bătute cumplitŭ de grindină.

ULTIMĂ SCIRE.

Ḑiarele de dincolo ne aducŭ durerósa scire, că marele nostru poetŭ **Mihailŭ Eminescu** a încetatŭ din viĕță.

Sânțirea,

Episcopului eparchiei Caransebeșului, d-lŭ *Nicolae Popea*, s'a sevêrșitŭ Dumineca trecută în Sibiiu de către Esc. Sa. Metropolitulŭ Mironŭ Romanulŭ și P. S. S. Episcopulŭ Aradului Ioanŭ Mețianŭ.

Cu acéstă ocasiune P. S. Sa sânțitulŭ episcopŭ a ținutŭ o cuvêntare, din care estragemŭ următórele:

Importantŭ evenimentŭ este acesta alŭ sfințirei mele de episcopŭ, evlavioșilorŭ ascultătorĭ, celu mai importantŭ din tóte până acum. Elŭ îmĭ mișcă inima, îmĭ agită spiritulŭ și îmĭ electriséză întrégă ființa mea. Și nu e mirare, căcĭ adĭ o nouă éră se deschide pentru mine, plină de nedumeririle tainicului viitorŭ; astăḑĭ nouĕ și grele sarcinĭ, o mare responsabilitate mi-se punŭ pe umerĭ, și cine scie fi-voiu în stare sĕ le suportŭ, nu mi-se vorŭ încovăia puterile-mĭ debile sub povara lorŭ apĕsătóre? Astăḑĭ mii de datorințe și speranțe se légă de persóna mea, și Dumneḑeu scie puté-le-voiu împlini pe tóte, așa cum ar dori biserica, cum ar dori eparchia și cum așŭ dori chiar și eu însumĭ?!

Așa e, evlavioșilorŭ ascultătorĭ, înaltă cu adevĕratŭ și alésă este archieria, dér totŭ atâtŭ de grea și anevoiósă este chemarea ei totodată. Ca unŭ lanțŭ neîntreruptŭ îlŭ urmărescŭ pe episcopŭ greutățile de totŭ feliulŭ pe tóte cărările activității sale.

Actele sĕvêrșite mai înainte aicĭ, lucrările sfințite și semnele simbolice, au nu ne indică acésta?

Pe basa acestora eu nu-mĭ potŭ în esență închipui episcopia altfeliu, decâtŭ ca o legătură spirituală a episcopului cu biserica lui Christosŭ, ca o închegare a lui cu eparchia sa, ca o unificare a lui cu clerulŭ și poporulŭ eparchiei sale; prin urmare: ca unŭ adevĕratŭ tată spiritualŭ alŭ tuturorŭ eparchioțilorŭ.

Precum tatălŭ bunŭ de familiă îngrijesce ca de ochĭ de familia sa îngustă; precum păstorulŭ vrednicŭ își pune sufletulŭ pentru turma sa necuvêntătóre: așa episcopulŭ are sĕ îngrijéscă și sĕ fiă gata a-șĭ pune și sufletulŭ pentru binele și fericirea vremelnică și vecînică a familiei sale celei numĕróse din eparchiă.

Bine am cunoscutŭ eu tóte greutățile, cu care are sĕ lupte episcopulŭ, căcĭ în vr'o 30 de anĭ, de când am norocire a mĕ afla aicĭ la centru, în nemijlocită apropiere a archiereilorŭ, carĭ se succedară, și timpŭ și ocasiune am avutŭ destulă, ca sĕ le cunoscŭ, bine o sciu mai încolo și aceea, că nicĭ la Caransebeșŭ nu mĕ vorŭ fi așteptândŭ nescarĭ căĭ presărate cu florĭ de trandafirŭ, ci grijĭ și ostenelĭ: și décă totușĭ m'am hotărîtŭ sĕ primescŭ alegerea de episcopŭ acolo, o-am făcutŭ acésta pentru-că trebuia sĕ ascultŭ de biserică, sĕ-mĭ plecŭ capulŭ unui votŭ aprópe unanimŭ de încredere, mai alesŭ, că și până acum partea cea mai mare a vieții mele în ostenelĭ și în nĕcasurĭ o-am petrecutŭ.

Astfelŭ fiindŭ, nu'mĭ rĕmâne decâtŭ, ca sĕ cadŭ înaintea Domnului puterilorŭ, și mulțămindu'i pentru tóte facerile de bine de până acuma, sĕ-lŭ rogŭ în umilință, ca sĕ-mĭ ușureze calea, pe care am apucatŭ, sĕ-mĭ îndrepteze pașii pe tóte lucrurile cele bune, și sĕ'mĭ întăréscă puterile, ca sĕ-mĭ potŭ purta sarcina archipăstoriei mele, spre lauda și mărirea lui, spre binele, prosperarea și înflorirea tinerei nóstre eparchii a Caransebeșului?

In urma acestora cu supunere omagială 'mĭ îndreptezŭ ochii inimei mele mai întêiu către Maiestatea Sa preînălțatulŭ nostru împĕratŭ și rege apostolicŭ, Franciscŭ Iosifŭ I, aducêndu-i cele mai devotate mulțămirĭ, pentru-că s'a înduratŭ pré grațiosŭ a întări alegerea mea de episcopŭ alŭ Caransebeșului. Și find-că Maiestatea Sa nu numai acésta unică, ci nenumĕrate alte facerĭ de bine s'a înduratŭ a arăta către biserica nóstră la deosebite ocasiunĭ, credŭ, că mulțămirea cea mai curată și mai corĕspundĕtóre este tradiționala nóstră credință și alipire către preînaltulŭ tronŭ și augusta casă domnitóre: acéstă credință și alipire neclătită nu voiu lipsi a o păstra și eu în inima mea în tóte ḑilele vieții mele.

Imĭ esprimŭ mai încolo mulțămirile mele respectuóse înaltului regimŭ regesc ungurescŭ, pentru că a binevoitŭ a considera votulŭ sinodului electoralŭ alŭ eparchiei Caransebeșului și a face propunere la Maiestatea Sa pentru întărirea mea de episcopŭ. Cunoscŭ eu ne cesi

---

Acolo zăcea și ea, Vitjeska, jumĕtate ședêndŭ, cu spinarea răḑimată de petrile de pardoselă îngrămădite, cu frumosulŭ ei capŭ plecatŭ pe umĕrulŭ stângŭ. In mâna dreptă ținea însĕ strînsŭ pistolulŭ, cu care omorîse pe maiorulŭ. Din pieptŭ îi svêcnise sângele peste blană și peste atlasulŭ celŭ albŭ și înroșise pămêntulŭ jurŭ împrejurŭ. Din trăsurile feții se vedea, că Amazóna boemă murise fericită.....

Cântece poporale.

(Culese de **D. J.**)

— Fețĭ frumoșĭ, venițĭ la mine,
Că-mĭ dau bobii astăḑĭ bine,
Sĕ dea mama cu ghioculŭ
Sĕ vĕ gâciască noroculŭ;
Vĕ descântŭ de obrocială,
De năjitŭ, de zăpăcială,
De cuțitŭ, de alte hele,
De de-ochiu, de bube rele,
Chiar de dragoste vĕ facŭ
Și cu mândrele vĕ'npacŭ,
Are mama lecurĭ multe
Mărită pe cele slute,
Facŭ feciorii de suspină
Și'i încalecŭ pe prăjină.
Prin descântecele mele,
Inchegŭ apa, rupŭ din stele,
Facŭ frumosŭ ce e urîtŭ
Și pe frumosulŭ urîtŭ.
Oprescŭ plóia, oprescŭ vêntulŭ,
Restornŭ cerulŭ și pămêntulŭ.
Vină'ncócĭ dragă fetiță
Cu florĭ roșii pe guriță,
Vin' la mama, nu mai plânge
Inimióra nu'țĭ mai frânge,
Vin' sĕ vadă măiculița,
Care 'țĭ este suferința,
Sĕ-țĭ dau lecurĭ, ce se cere
Sĕ'țĭ aline-a ta durere,
Sĕ-țĭ dau leculŭ celŭ mai bunŭ,
Pentru fată de Românŭ.
— Valeu dragă măiculiță
Fi-v'a óre cu putință
Sĕ mai capĕtŭ veselia
Veselia și junia?
Suferŭ tare bĕtrânică,
Inimióra mi-se strică,
Că sunt fată de Românŭ
Și mĕ 'nșelă unu păgânŭ.
— Nu mai plânge, mândruliță,
Dă-mĭ trei fire din cosiță,
Dă-mĭ șĭ-o flóre de pe plaiu,
Și păn' la sfêrsitŭ de Maiu
Va veni vêntulŭ celŭ mare
Dela munte până'n vale
Și scăpa-te-va de densulŭ.
Și-mĭ mai dă unŭ semnŭ ușorŭ
Dela mândru'țĭ sînișorŭ
Sĕ facŭ chiar pe sfântulŭ sóre
La acea di de sĕrbătóre
Sĕ stea 'n locŭ sĕ te privéscă
Șĭ-unŭ nou mire sĕ-țĭ găséscă,
Mire bunŭ și omŭ de bine
Totŭ de unŭ sânge cu tine,
Mire dulce' drăgălașŭ,
Mândru puiu de Românașŭ.

*

Multŭ mĕ'ntrebă inima
Rĕu îmĭ e mie orĭ ba?
Eu dicŭ dĕu că nu mĭ-e rĕu
Lacrimile curgŭ părĕu.
Rabdă inimă și tacĭ
Ca pămêntulŭ care'lŭ calcĭ;
Fii inimă răbdătóre
Ca pămêntulŭ sub picióre;
Rabdă inimióra mea,
Rabdă până vei putea
Nu-mĭ mai face voia rea,
Rabdă dragă păn' ce poțĭ
Nu te bate pentru toțĭ
Că aceea nu facĭ bine
Când te bațĭ în pieptŭ la mine,
Că eu plângŭ și suspinezŭ
Pentru tine multŭ oftezŭ.
Rabdă nu mai suspina,
Scumpă inimióra mea,
Tu mĕ'ntrebĭ, inima mea,
De ce'sŭ totŭ voia rea?
Eu îțĭ spunŭ adevĕratŭ,
Că sunt tare supĕratŭ.
Tu mĕ'ntrebĭ, inimă dragă,
De ce n'am voia întrégă?
Eu îțĭ spunŭ cu unŭ cuvêntŭ
Că voia mi-s'a perdutŭ.
Tu dragă, inima mea,
Nu-mĭ mai face voia rea,
Că aceea nu facĭ bine
De când suferŭ pentru tine.
Bate inimă în peptŭ
Numai dă-mĭ voia 'ndĕrĕtŭ,
Bate inimióră dragă
Numai dă-mĭ tu voia 'ntrégă,
Fii inimă cu durere
Ca și mĕrulŭ fără mere,
Fii inimă cu răbdare
Ca flórea crescută 'n cale.
Fă-țĭ inimă voia bună
Ca stelele printre lună,
Rabdă inimă fierbinte
Și-mĭ dă și mie aminte
De ce-am perdutŭ mai 'nainte
Și de jelele trecute.

*

Nu sciu, nu sciu vai de mine
Ce dorŭ s'a legatŭ de mine
De n'am nice nóptea somnŭ
Nicĭ odihnă ca de omŭ,
Când gândescŭ sĕ dormŭ mai bine
Somnulŭ fuge dela mine,
Când gândescŭ sĕ dormŭ mai dulce
Somnulŭ fuge și se duce.

*

Mâncată 'sŭ de vorbe rele
Ca holda de păsĕrele.
Vai mâncată 'sŭ de strĕinĭ
Ca ierba de boi bĕtrânĭ,
Nu-i călcată, nicĭ mâncată,
Numai ierba judecată.

tatea bunelorŭ relațiunĭ și sprijinirĭ reciproce între statŭ și biserică și nu voiu înceta nicĭ-odată a mĕ nisui pentru susținerea lorŭ în interesulŭ bine înțelesŭ alŭ ambelorŭ părțĭ.

Cu dragoste frățéscă mĕ simtŭ obligatŭ a aduce mulțămirile cele mai călduróse presânțitului nostru sinodŭ episcopescŭ, pentru-că a aflatŭ cu cale a-șĭ da consimțĕmêntulŭ sĕu la votulŭ sinodului electoralŭ.

Der mai întâiu mĕ simtŭ obligatŭ a mulțămi Escelenței Tale, Inaltŭ preasânțite părinte archiepiscópe și metropolitŭ, nu numai pentru consimțĕmêntulŭ canonicŭ, der preste totŭ pentru întréga lucrare și stăruința energică, cu care ai binevoitŭ a te distinge dela începutulŭ vacanței până în momentulŭ presentŭ în afacerea acésta de mare însemnătate. Eu credŭ, că Escelența Ta nu atâtŭ pentru persóna mea, câtŭ mai vértosŭ pentru binele bisericei și alŭ ordinei bune Te-ai vĕdutŭ îndemnatŭ la stăruința acésta. Cu atâtŭ mai mare meritulŭ, cu atâtŭ mai sinceră a mea recunoscință.

Primesce Preasfințite părinte episcópe și frăția Ta adevĕrata mea mulțămire pentru binevoitórea conlucrare la actulŭ sinodului episcopescŭ și alŭ hirotonirei mele. Te rogŭ frățesce sĕ fii încredințatŭ, că în persóna Mea vei afla totdéuna unu bunŭ conlucrătoru și sprijinitorŭ alŭ causelorŭ nóstre comune.

Și ce sĕ dicŭ acum, cu ce feliu de cuvinte sĕ mĕ adresezŭ eu acum către preavenerabilulŭ sinodŭ electoralŭ alŭ eparchiei Caransebeșului, cum sĕ sciu eu mulțămi acestei corporațiunĭ înalte pentru votulŭ sĕu aprópe unanimŭ, pentru încrederea sa rară, cu care a binevoitŭ a mĕ onora? 'I aducŭ deocamdată numai simplu din depărtare mulțămirile mele cele mai sincere și lasŭ timpului ca elŭ sĕ pună órecând mărturiă faptică, de am meritatŭ orĭ nu încrederea lui. Una însĕ o potŭ dice încă de pe acum: că încrederea cu încredere se rĕsplătesce, și că din întâlnirea amêndurora acestorŭ încrederĭ numai bine póte sĕ rĕsară pentru tinera și de Dumnedeu scutita diecesă a Caransebeșului.

Cu asemenea căldură vĕ mulțămescŭ și vouĕ frațiloru și împreună lucrătorĭ la sfântulŭ altarŭ și peste totŭ în via Domnului. Cu voi împreună am purtatŭ zădufulŭ dilelorŭ, cu unii dela începutŭ, cu alții de mai încóce, după întêmplare. Eu mĕ despartŭ cu trupulŭ, pentru-că așa a binevoitŭ Domnulŭ, deră cu sufletulŭ pururea voiu fi cu voi. Păstrați-mĕ în inimile vóstre, căcĭ eu nu vĕ voiu uita nicĭ-odată.

Salutările mele curate și d-vóstre, evlavioșilorŭ ascultătorĭ, tuturorŭ domnilorŭ și frațilorŭ, cu carĭ împreună ne adunamu la acéstă sfântă biserică, adeseorĭ aveamŭ convenirĭ frățescĭ, ne sfătuiamŭ în lipsele și trebuințele nóstre, totdéuna fiindu bine primitŭ și vĕdutŭ. Lungéscă-vĕ Dumnedeu dilele vieții și dăruéscă-vĕ sporŭ și bucurie în întreprinderile d-vóstre.

In sfêrșitŭ eră înaintea ta Dómne cadŭ și mĕ rogŭ: revarsă preste mine milele tale cele bogate: întăresce-mĕ, ca sĕ-mĭ potŭ duce în îndeplinire lucrulŭ celŭ greu alŭ archipăstoriei mele. Fi milostivŭ mie Dómne, sprijinesce-mĕ în vremea nĕcasului, acum și pururea și în vecii vecilorŭ. Aminŭ!

Vice-șpanŭ și hienă.

In ședința dela 25 l. c. a congregațiunei Comitatului Timișóra, deputatulŭ dietalŭ Emericŭ *Vargics*, care este vicepreședintele partidei guvernului din dietă, a rĕdicatŭ nisce acusărĭ fórte grele contra unorŭ funcționarĭ înalțĭ din Comitatu, pe carĭ ce-i dreptŭ Vargics nu-i spuse cu numele, der așa a espusŭ lucrulŭ, încâtŭ viceșpanulŭ *S. Ormos* jun. s'a simțitŭ provocatŭ a rĕspunde deputatului. Etă ce se scrie din Timișóra foilorŭ ungurescĭ sub titlulu de mai susŭ:

E. *Vargics* saluta mai întâiu pe noulŭ fișpanŭ Victorŭ *Molnár*, care presida congregațiunea pentru întêia óră. După aceea critică aspru raportulŭ viceșpanului, adăugêndŭ între altele, că din raportŭ lipsesce arătarea cum s'au întrebuințatŭ aruncurile de dare comitatensă. „E mai multŭ ca sigurŭ, că sumele acestea s'au folositŭ pentru scopurĭ, carĭ nu le dă mâna sĕ le spună, ceea-ce este o procedere neiertată. Mai departe Vargics se esprimă asupra referințelorŭ comitatului în genere și dice, că-i vine fórte curiosŭ, că diaristica, pentru pĕcatele singuraticilorŭ, face responsabilŭ întregŭ corpulŭ funcționarilorŭ. Oratorulŭ află esplicarea pentru acésta în împrejurarea, că unŭ funcționarŭ administrativŭ póte comite abusurĭ, carĭ nu se potŭ urmări nicĭ pe cale judecătorescă, nicĭ pe cale disciplinară, cândŭ de esemplu acela ar deveni o așa numită *hienă a licitărilorŭ*. Este undeva unŭ comitatŭ, continuă Vargics, și în comitatulŭ acesta unŭ proprietarŭ îmbogățitŭ, căruia i-a succesŭ a ocupa diferite funcțiunĭ, a fostŭ președinte de alegerĭ, a luatŭ parte la ședințe, s'a făcutŭ domnŭ mare, omŭ cu vedă, și deja se credea așa de susŭ, încâtŭ aspira la demnitatea de camerarŭ reg. (Mare mișcare). *Acestŭ omŭ mare terorisa pe bietulŭ poporŭ, nu-lŭ lăsa sĕ ia parte la licitațiunile publice, ci tóte le cumpăra singurŭ pe prețurĭ de nimica.* Unŭ altŭ exemplu: Unde-va, departe peste mare, a esistatŭ unŭ *solgăbireu* (sgomotŭ, mișcare), care mergea la licitațiunĭ. Din cause necunoscute, totdéuna era elŭ singurulŭ cumpĕrătoru; astfelŭ s'a întêmplatŭ, că *cu cincĭ florinĭ a cumpăratŭ pămentŭ, care era vrednicŭ o sută de florinĭ.* Pentru asta nu-lŭ poțĭ pedepsi, municipiulu acelui comitatŭ însĕ va declara, că purtarea asta nu este corectă și décă asemenea lucrurĭ le face unŭ funcționarŭ, eu îlŭ depărtezŭ, îlŭ desprețuescŭ, der nicĭ-odată nu-lŭ voiu apĕra".

Viceșpanulŭ *Ormos* dice, că a cerutŭ sĕ se facă în contra sa cercetare; acésta curge de douĕ lunĭ, der cercetarea încă nu e terminată. Ce se ține de *hiena licitărilorŭ* observă, că dênsulŭ de cândŭ e viceșpanŭ n'a cumpăratŭ pămêntŭ nicĭ de-o palmă de locŭ. Acésta a făcut'o pe cândŭ era advocatŭ, cum facŭ și alțĭ advocațĭ.

EDUCATIUNE.

Cum trebue sĕ fie crescerea,

ce părinții o dau copiilorŭ, pentru ca scóla se-și ajungă mai cu înlesnire înaltulŭ ei scopŭ.

Motto: Copiiĭ bunĭ suntŭ bucuria părințilorŭ, temelia școlei și fala și nădejdea îndreptățită a nemului loru.

(Urmare.)

Așa este. Toți bărbații amintițĭ în istoria culturei nemului omenescŭ, din timpurĭ vechĭ și noue, au ajunsŭ la adêncĭ bĕtrânețe, de 70, 80, 90 și 100 de anĭ, cu trupulŭ sănĕtosŭ și cu vederile minții loru limpedite, deși în copilăria și junețea loru, câtŭ timpŭ petrecură între pĕreții școlei, dovedirĕ unu zelu învăpăiatŭ la învĕțătură, eră după terminarea aniloru de școlă, ajungêndŭ în viéța practică, îșĭ încordară și mai tare puterile, respândindŭ luminile talentului loru în tóte straturile omenirei.

De unde se vede, că nu ocupațiile încordate cu învĕțătura slăbescu și dĕrapănă viețile tinerimei școlare.

De unde se vede, că unu tênĕrŭ școlarŭ póte fi câtŭ de zelosŭ la învĕțătură și cu tóte acestea sănĕtosŭ cu trupulŭ și sufletulŭ.

De unde se vede, ca décă totușĭ se întêmplă, că atâțĭ tinerĭ școlarĭ îșĭ dĕrapănă sănĕtatea, făcêndu-se neharnicĭ pentru viéță, acésta se întêmplă cu totulŭ din alte cause.

Carĭ suntŭ aceste cause și ce felŭ de urmărĭ primejdióse au ele, acésta am socotitŭ, că este o datoriă de căpeteniă a D-Vóstrĕ a o cunosce, pentru ca sĕ Vĕ scițĭ feri pe copiiĭ D-Vóstrĕ.

Ele suntŭ următórele mai însemnate:

Incălțămintele rupte, hainele nepotrivite cu timpulŭ, odaea de locuitŭ prea caldă, rĕcelile produse prin aceea, că béu înfierbêntațĭ se culcă îmfierbântațĭ pe pămêntulŭ rece, învéță trântițĭ pe pămêntŭ, se scaldă înfierbêntațĭ, stau în curentŭ înferbêntațĭ. Petrecerea în quartire umede și lipsite de lumină, petrecerea diua și nóptea în aerŭ stricatŭ, învĕțarea la mucurĭ de lumină, la focŭ și în lumina acută a radelorŭ sórelui, cu deosebire înfricoșatulŭ pĕcatŭ alŭ masturbațiunei séu alŭ pângăririi trupului cu înseșĭ mânile lorŭ.

Asupra acestorŭ isvóre ale celorŭ mai primejdióse urmărĭ pentru copiiĭ D Vóstrĕ mĕ voiu strădui a Vĕ vorbi câteva cuvinte.

1) Îngrijițĭ, ca băieții D-Vostrĕ pe timpu ploiosŭ, iarna, primăvara și tómna sĕ aibă încălțăminte bune, trainice. Mulțĭ șĭ-au primejduitŭ sănĕtatea din pricina încălțămintelorŭ rupte. Băiatulŭ nu bagă în sémă la începutŭ rĕulŭ, privindu-lŭ cu nepăsare ca unŭ ce bagatelŭ, deră cu timpulŭ va fi silitŭ sĕ plătéscă scumpŭ nechibzuința sa. Am cunoscutŭ băieți, a cărorŭ față palidă-mohorîtă îmĭ atrase atențiunea. Îi cercetaiu mai de aprópe și mĕ convinseiu, că numai cismele lorŭ rupte erau pricina sănĕtății lorŭ abnorme, piciórele lorŭ fiindŭ necontenitŭ ude și recĭ. Nicĭ o mirare, décă și astădĭ, după mai mulțĭ anĭ, bieții au o existență vrednică de tânguitŭ.

2) Îngrijițĭ, ca ei sĕ aibă totdéuna haine potrivite cu timpulŭ. Pe timpŭ ploiosŭ și rece sĕ aibă îmbrăcăminte mai căldurósă, eră pe timpŭ mai caldŭ sĕ fiă îmbrăcațĭ mai ușorŭ. Altfelŭ ei se vorŭ năduși, nădușițĭ vorŭ fi espușĭ curentului aerului și se vorŭ bolnăvi. Totŭ astfelŭ se vorŭ bolnăvi și décă vorŭ umbla pe timpŭ rece și frigurosŭ îmbrăcațĭ ușorŭ.

3. Sfătuiți-i sĕ nu petrécă în odaiă prea caldă. Temperatura din trênsa se fie câtŭ se póte de stĕmperată. E unŭ pĕcatŭ, care se observă în multe case, că se dedau băeții la o căldură prea mare, ca în baia de aburŭ. Ei se nădușescu, esu afară în aerŭ rece și urmarea e, că se bolnăvescŭ, căpătândŭ guturaiu, aprindere de plumânĭ, séu o bólă și mai primejdiósă, — angina difteritică, cum s'a întêmplatŭ în mai multe rêndurĭ cu băețĭ astfelŭ nărăvițĭ.

4. Sfătuiți-i sĕ nu bea nicĭodată înferbêntațĭ și ostenițĭ, ca sĕ nu pățéscă ca Achimŭ, nebunateculŭ. Acesta se urcà pe vêrfulŭ unui munte. Aicĭ, nădușitŭ, cum era, béu apă rece ca ghiața dintr'o fântânță, din care pricină se alese cu o bólă de plumânĭ, care 'i amărî dilele vieții sale.

5. Invĕțați-i sĕ nu se scalde înferbêntațĭ, căcĭ vorŭ păți rĕu. Școlarulŭ Marinŭ se duse la scăldatŭ la Spreng.*) Aicĭ, cum ajunse, se desbrăcà iute și, deși era înferbêntatŭ, sărì în apă. Când era pe la mijloculŭ lacului, rĕmase înlemnitŭ, ne mai putêndŭ mișca mânile și piciórele. Era lovitŭ de dambla. Pricina a fostŭ schimbarea repede a ferbințelei cu rĕcéla. Unora din băeții de față le fu frică, ér alții erau prea obosițĭ pentru de a'lŭ pute scăpa. In chipulŭ acesta bietulŭ Marinŭ, lipsitŭ de orĭ-ce ajutorŭ, se înecà.

*) Unŭ lacŭ în partea vestică a Brașovului.

6. Invĕțați-i sĕ nu zacă pe pămêntulŭ rece. Mai vîrtosŭ sĕ nu o facă acésta în lunile, în carĭ figuréză *r*, adecă: din Septembre până la sfîrșitulŭ lui Aprilie, că-'șĭ vorŭ primejdui sănătatea.

Școlarulŭ Damaschinŭ avea obiceiulŭ sĕ învețe mai multŭ afară. Acésta nu că ar fi în sine rĕu, deră elŭ se lungea pe pămêntŭ și astfelŭ învĕța ciasurĭ întregĭ. Odată se pomenì înțepenitŭ.

Voia sĕ se ridice, deră nu putea. Sărirĕ colegii dimprejurŭ și-'lŭ ridicară, îlŭ duseră acasă, chemară doctorulŭ, care-'i aplicà leacurile trebuincióse. Din pricina nechibzuinței sale Damaschinŭ se alese cu unŭ reumatismŭ chronicŭ, care-'i pricinuesce și astădĭ durerĭ marĭ de câte orĭ se schimbă timpulŭ.

Mai rĕu pățì din pricina zăcerei pe pămêntulŭ rece școlarulŭ din clasa 3-a gimnasială, F. Elŭ se duse sĕ se jóce pe „Livada Poștii" *) cu colegii sĕi. Alergândŭ în cóce și încolo, se nădușì fórte. Obositŭ de alergatŭ, se culcà pe pămêntŭ, — era luna Septembre. — După 5 dile îlŭ petrecurămŭ la gropă.

7. Invĕțați-i sĕ nu se desbrace de vestmintele lorŭ, cândŭ vorŭ fi nădușițĭ, căcĭ se vorŭ bolnăvi de morte.

Camilŭ**) se duse sĕ se dea pe ghiață cu patinele. După o óră și jumătate, fiindŭ fórte nădușitŭ, se descheià la cămașă, ca sĕ se rĕcoréscă. După câtva timpŭ se încheià erășĭ și se duse acasă. Peste nópte se simția rĕu. Se văita de durerĭ acute la capŭ și la gâtŭ. Chiematŭ fiindŭ doctorulŭ, spuse că băiatulŭ a căpătatŭ anghina difteritică în gradŭ mare și că nu mai e nicĭ o nădejde de scăpare. După 2 dile de grele suferințe, Camilŭ nu mai era în viéță, lăsândŭ pe părinții sĕi în desĕvîrșită desnădăjduire.

(Va urma.)

ECONOMIĂ.

Omulŭ păstrătorŭ.*)

I.

Cum 'ți vei așterne,
Așa vei durmi.

Noroculŭ și-lŭ face omulŭ însu-șĭ, décă se folosesce de mijlócele și de căile potrivite spre a și-lŭ câștiga și a-lŭ gusta. Numai prin stăruință în lucru, prin energiă, prin cinste și omeniă și prin păstrare póte omulŭ sĕ-și îmbunĕtățéscă starea sa.

Este mai ușorŭ în diua de adĭ a câștiga banĭ, decâtŭ a-i întrebuința cum se cade. Nu ceea ce câștigă omulŭ face avuția lui, ci modulŭ cum scie întrebuința câștigulŭ, și décă cineva câștigă mai multŭ prin munca sa, decâtŭ are lipsă pentru acoperirea trebuințelorŭ personei și a familiei sale, și déca póte pune câte ceva la o parte, atuncĭ fără îndoială, că șĭ-a întemeiatŭ buna-starea sa socială. De vorŭ fi câtŭ de micĭ economiile sale, ele ajungŭ a-lŭ face de sine stătătoru.

A cruța timpulŭ însémnă totŭ atâtŭ, câtŭ a cruța banulŭ. Fran-

*) Unŭ dealŭ în mijlocita apropiare a cetății Brașovului.

**) Unŭ altŭ băiatŭ din classa II gimnas., fiulu advocatului D.

*) Dupĕ Smiles-Schramm.

klin a ḑisŭ: „Timpulŭ e banŭ". Decă cineva vre sĕ câştige banĭ, n'are decâtŭ sĕ întrebuinţeze timpulŭ cum se cade şi-i va avé. Dér póte omulŭ sĕ-şĭ petrécă timpulŭ şi în lucrare bună şi nobilă. Póte sĕ-lŭ întrebuinţeze pentru a învĕţa, a studia, pentru artă, sciinţă şi literatură. Timpulŭ putemŭ sĕ-lŭ economisimŭ sistematicŭ, decă voimŭ sĕ ajungemŭ unŭ scopŭ anumitŭ. Fiăcine trebue sĕ procédă în afacerile sale după unŭ sistemŭ şi după o anumită ordine. Totŭ aşa trebue sĕ procédă orĭ-ce găzdóiă. Pentru fiăcare lucru trebue sĕ fiă unŭ locŭ, şi fiă care lucru trebue sĕ fiă la loculŭ sĕu, căcĭ „celŭ ce ţine ordine, cruţă lucru". Pentru tóte trebue sĕ fiă stabilitŭ unŭ timpŭ şi tóte trebue făcute la timpŭ anumitŭ.

Ar fi de prisosŭ sĕ voimŭ a mai dovedi folosulŭ unei bune rĕnduelĭ în casă, ér putinţa de a păstra nu-o négă nimenĭ. Mulţime de esemple avemŭ înaintea ochilorŭ. Ceea ce au făcutŭ mulţi până acuma, *potŭ* face şi alţĭ ómenĭ. Păstrarea nicĭ nu e virtute aşa de grea. Din contră, printr'ênsa scăpămŭ de multă despreţuire şi de multă umilire. Ea pretinde, ce-i dreptŭ, o anumită contenire şi abnegare de sine, nu însĕ contenirea dela orĭ-ce plăcere iertată. Ea ne procură multe curate bucurii, pe carĭ risipirea şi desfrĕnarea ni le răpesce.

Sĕ nu ḑică nimenĭ, că nu póte păstra. Suntŭ puţinĭ, carĭ nu potŭ pune la o parte pe sĕptĕmână câteva groşiţe*) sĕu şi florinĭ, dér „ómenii uită uşorŭ de a socoti şi cu tóte că au învĕţatŭ în şcólă multiplicaţiunea — ḑice Hebel — nu sciu ce va sĕ ḑică, când cineva cheltuesce ḑi de ḑi cu câte o groşiţă mai multŭ, fără trebuinţă. Mulţĭ, carĭ au câte o groşiţă pe desupra, o cheltuescu şi credŭ, că nu e multŭ, decă vorŭ cheltui-o, dér într'unŭ anŭ se facŭ 365 de groşiţe şi în 30 de anĭ 10,950 de groşiţe (sĕu 119 florinĭ) banĭ aruncaţĭ pe ferestră, şi acésta totuşĭ e multŭ". Însĕ de veĭ pune la o parte pe fiăcare sĕptĕmână şese-ḑecĭ de creiţarĭ, veĭ avé în 20 de anĭ 960 de florenĭ şi în alţĭ 10 anĭ, adăugĕndŭ interesele, 1680 de fl. Mulţĭ vorŭ ḑice, că nu potŭ pune atâta la o parte. Bine! Atuncĭ sĕ încépă cu 20, orĭ cu 30 de creiţarĭ. Începe cu ce veĭ voi, dér în totŭ casulŭ începe, căcĭ ḑice Horaţiu cu dreptŭ cuvêntŭ: „*Dimidium facti, qui coepit, habit*". (Celŭ ce începe, lucrulŭ l'a făcutŭ de jumĕtate). De veĭ duce 30 de creiţarĭ pe sĕptĕmână în cassa de păstrare, acesta face în 20 de anĭ cam 480 de fl. şi în 30 de anĭ 840 fl. Trebue omulŭ sĕ înveţe a se deda sĕ păstreze şi sĕ se abnege. Ca sĕ poţĭ păstra n'aĭ lipsă de unŭ curagiu deosebitŭ, de o virtute, ce ar fi peste puterile omului, ci aĭ lipsă numai de minte sănĕtósă şi de puterea de a resista plăcerilorŭ egoiste. Numai sĕ nu vrea sĕ se liniştéscă cineva cu cunoscuta ḑicală: „Odată-i numai odată". Acésta este cea mai înşelătóre ḑicală şi cea mai periculósă, căcĭ în adevĕrŭ trebue sĕ ḑicemŭ mai de multe orĭ: Odată e de ḑece, de o sută şi de o miiă de orĭ. Căcĭ celŭ ce a făcutŭ odată unŭ pasŭ rĕu, acela de ordinarŭ ilŭ continuă. Celŭ ce a ḑisŭ A, ḑice bucurosŭ şi B şi în urmă intră în valóre proverbulŭ, că „ulciorulŭ âmblă la fântână până se sparge". În faptŭ, păstrarea nu este decâtŭ minte sănĕtósă în vieţa ḑilnică. Ea nu pretinde vr'o înfocată hotărîre; e de ajunsŭ pentru ea puţină abnegare de sine. Tótă măiestria păstrării zace în aceea, că omulŭ *sĕ începă* cu ea. Cu câtŭ ne deprindemŭ mai multŭ în păstrare, cu atâtŭ mai uşorŭ ne vine şi cu atâtŭ mai curêndŭ ne rĕsplătesce ea jertfele, ce le-amŭ adusŭ. Póte fi întrebare, decă unui omŭ, care lucréză pentru *puţină* plată, îi este cu putinţă a pune ceva la o parte şi a duce banĭ în cassa de păstrare, când fiecare creiţarŭ îi trebue pentru susţinerea familiei sale. Dér este faptŭ, că mulţĭ ómenĭ sîrguincioşĭ şi cumpĕtaţĭ *au isbutitŭ* de a'şĭ trage dela gură făcêndŭ economii şi de a le depune în cassa de păstrare sĕu în alte institute de banĭ. Şi decă au isbutitŭ *unii*, atuncĭ în asemenĭ împrejurărĭ o potŭ face *toţĭ*, fără a se lipsi de orĭ-ce plăcere adevĕrată.

Ce peste mĕsură egoisticŭ lucréză de pildă acela, care are unŭ câştigŭ bunŭ şi totuşĭ ilŭ întrebuinţéză totŭ numai pentru sine — sĕu bărbatulŭ, care are familiă şi cheltuesce totŭ venitulŭ sĕu din sĕptĕmână în sĕptĕmână fără a pune ceva la o parte! Când auḑimŭ, că unŭ bărbatŭ, care a avutŭ unŭ bunŭ venitŭ, n'a lăsatŭ nimicŭ după mortea sa, că a lăsatŭ pe mâna întêmplării femeiă şi copii, nu putemŭ vedé în acésta decâtŭ numai o dovadă de egoismŭ fără grijă şi fără iubire. Póte că pentru cei rĕmaşĭ în vieţă mai intră cevaşĭ prin colecte, póte însĕ că şi nu, şi nenorocita familiă e dată pradă sĕrăciei şi lipsei.

Numai puţină minte era de ajunsŭ, spre a încungiura o asemenea sorte. Lipsindu-se de-o plăcere sensuală şi egoistă — de unŭ paharŭ de rachiu, vinŭ orĭ bere, sĕu de o pipă de tutunŭ — omulŭ ar puté în cursulŭ anilorŭ sĕ păstreze ceva pentru alţii, în locŭ de a întrebuinţa totŭ pentru sine. Este în adevĕrŭ neapĕratŭ datoria şi a celui mai sĕracŭ omŭ, de a se îngriji câtŭ de puţinŭ pentru hrana sa proprie şi a familiei sale în vremurĭ de bólă şi de nevoiă, şi asemenĭ vremurĭ vinŭ de multeorĭ, când suntŭ mai puţinŭ aşteptate.

Bogaţĭ potŭ fi numai puţinĭ ómenĭ; dér stă în puterea celorŭ mai mulţi, de a-şĭ câştiga prin sîrguinţă şi economisire atâta, câtŭ sĕ ajungă pentru trebuinţele lorŭ personale. Potŭ chiar sĕ-şĭ păstreze atâta, ca sĕ pótă fi scutiţĭ la bĕtrâneţe de lipsă şi sĕrăciă. Dér nu e atâtŭ lipsa de ocasiune, câtŭ mai multŭ lipsa de bună voinţă, care stă în cale păstrării.

Chiar aceia, carĭ lucră mai sîrguinciosŭ cu mâna şi cu capul, de multe orĭ nu se potŭ reţine de a'şĭ cheltui câştigulŭ cu uşurinţă şi de a face pe marele. Cei mai mulţĭ preferă contenirei şi abnegărei plăcerile.

Marea massă a ómenilorŭ sunt stăpâniţi de imboldurile animalice. Ei cheltuiescŭ adeseorĭ totŭ ce câştigă. Dér nu numai cei din classa muncitóre suntŭ risipitorĭ. Suntŭ ómenĭ, carĭ pe fiecare anŭ au câştigatŭ sute şi mii de florinĭ şi i-au cheltuitŭ îndată, şi de aceea, decă morŭ fără de veste, nu lasă nicĭ unŭ creiţarŭ copiilorŭ lorŭ.

Banii au şi o importanţă mare morală, căcĭ păstrându-i cu modestiă, câştigă omulŭ o garanţiă a *neatêrnării*. Astfelŭ păstrarea devine o virtute din cele mai pretuite. Bulwer ḑice: „Banulŭ e caracterŭ". Multe din însuşirile cele mai bune ale omului se baséză numai pe buna întrebuinţare a banului, aşa generositatea, bunăvoinţa, dreptatea, probitatea şi îngrijirea sa prevĕḑĕtóre. Multe însuşirĭ rele de altă parte, ca lăcomia, sgârcenia, nedreptatea, desfrînulŭ şi lipsa de îngrijire, îşĭ are causa în reaua întrebuinţare a banului.

Nimenĭ, care trăesce din mână în gură, n'a sĕvêrşitŭ vre-odată ceva cum se cade. Aceia, carĭ cheltuiescŭ totŭ ce câştigă, suntŭ totdeuna la pragulŭ lipsei. Ei nu potŭ fi decâtŭ slabĭ şi fără putere, sclavii timpului şi ai împrejurărilorŭ. Ei rĕmânŭ totdeuna sĕracĭ şi-şĭ pierdŭ véḑa înaintea lorŭ şi a altora.

Omulŭ însĕ, care şi-a păstratŭ ceva, fiă câtŭ de puţinŭ, stă altfelŭ în lume. Miculŭ capitalŭ, ce l'a pusŭ la o parte, este pentru elŭ totdeuna unŭ isvorŭ de putere. Elŭ nu e aşa de espusŭ timpului şi întêmplării. Póte privi cu cutezare în faţa lumei. Este aşa ḑicêndŭ stăpânulŭ sĕu propriu şi póte sĕ dicteze propriele sale condiţiunĭ. Nu poţĭ nicĭ sĕ-lŭ cumperĭ, nicĭ sĕ-lŭ vindĭ. Cu inimă veselă elŭ se póte aştepta la bĕtrâneţe lipsite de grijĭ şi ticnite.

Părintele albinelorŭ,

storióră instructivă pentru poporŭ şi tinerime, de *Michailu Connerth*. — Localisată de *Valeriu Florianŭ*.

Observărĭ făcute înaintea urdinişului.

(Urmare.)

„Dér pătimescŭ albinele şi de bóle?"

„Singuraticile albine pătimescŭ de mai puţine bóle decâtu stupii întregĭ", fu rĕspunsulŭ la întrebarea nóstră.

„Stupii anume suntŭ bântuiţĭ cu deosebire de două bóle grele, de *diareă* (cufuritură, scursóre) şi de *putreḑiunea puilorŭ*. Bóla cea dintâiu constă în aceea, că albinele nutrindu-se, şi iérna neputêndŭ reţine în fóle materiile, cu carĭ se nutrescŭ până când sbóră afară din coşniţă, le deşertă în coşniţă, mânjiudŭ fagurii şi păreţii coşniţei cu o fluiditate galbină. Bóla acesta provine mai adeseorĭ din nutrire rea; de acolo că în timpŭ de iérnă lungă, albinele suntŭ îndelungatŭ închise şi nu potŭ eşi la aerŭ liberŭ, pentru deşertare; din iernare în locŭ umedŭ şi în coşniţe mucede; din nutrire cu miere rĕsuflata şi care începe a se dospi; din nutrirea cu miere zăcharită (vêrtósă); din lipsa de apă; din rĕceală şi din sguduirea coşniţelorŭ în timpŭ de iernă. Acéstă bólă se vindecă în modulŭ următorŭ: stupulŭ cuprinsŭ de acéstă bólă se aşédă în o coşniţă curată şi se pune apoi în locŭ uscatŭ. Bóla *putreḑiunea puilorŭ* se nasce prin aceea, că depunêndŭ matca ouă multe, şi din acestea eşindŭ puii, albinele clocitóre, când vine timpulŭ frigurosŭ, se adună cătră vêrfulŭ coşniţei şi prin acésta puii rĕmânêndŭ golĭ se rĕcescu şi începŭ a putredi. Ca sĕ prevenimŭ acéstă bólă vomŭ ţine coşniţele călduróse prin lunile Martie şi Aprilie. Acéstă bólă este fórte primejdiósă şi lipiciósă şi nu se pote de locŭ tămădui; stupii cuprinşĭ de acéstă bólă suntŭ de a se îngropa neamănatŭ cu coşniţe cu totŭ în pămêntŭ, căcĭ o singură albină cuprinsă de acesta bólă e în stare a îmbolnăvi totŭ cu aceeaşĭ bólă pe toţĭ stupii din o comună órecare; căcĭ albina sănĕtósă sugêndŭ nectarulŭ din potirula unei florĭ, din care a suptŭ deja albina cuprinsă de bóla aceea lipiciósă, se molipsesce şi ea şi duce sĕmênţa bólei şi în coşniţa sa. De aceea se şi recere sĕ fimŭ cu tótă grija când nutrimŭ stupii; sĕ grijimŭ mai alesŭ sĕ nu-i nutrimŭ cu miere luată dela stupii cei cuprinşĭ de acea bólă lipiciósă, pentru-că puţintică miere de aceea adusă într'o coşniţă unde suntŭ albine sănĕtóse, este în stare a lăţi şi în acestŭ stupŭ acea bólă urită. Sĕ avemŭ decĭ fórte mare grijă cu prilegiulŭ nutrirei stupilorŭ ca nu cumva sĕ le dămŭ la stupĭ miere stricată. Dealtmintrelea decă noi nu avemŭ miere sănĕtósă ca sĕ nutrimŭ stupii, putemŭ sĕ-i nutrimŭ şi cu zacharŭ galbinŭ topitŭ în apă."

Iernatulŭ stupilorŭ.

„Acum, iubiţii mei, o sĕ vĕ spunŭ ceva pe scurtŭ despre iernatulŭ stupilorŭ. Căcĭ după cum îşĭ ierneză cutare stuparŭ stupii sĕi, se póte cunósce ce plătesce.

Credŭ că veţĭ sci cumcă în cele mai multe locurĭ păşunea albinelorŭ se finesce cu sfĕrşitulŭ lunei lui Augustŭ şi albinele trebue sĕ se îngrijéscă până la timpulŭ acesta de a-şĭ aduna cele trebuinciόse pentru iérnă, decă nu cumva voescŭ sĕ sufere lipsă sĕu chiar sĕ piéră. Decă nu li-au fostŭ cu putinţă sĕ-şĭ adune îndestulă merinde pentru iérnă, atuncĭ este de lipsă sĕ le sprijinimŭ noi, decă voimŭ a-le mai ţiné în vieţă. De aceea când stupii suntŭ slăbuţĭ, vomŭ începe cu nutrirea lorŭ încă de pe când timpulŭ mai este încă călduţŭ, ca albinele sĕ mai pótă astupa câte o găurice orĭ crepătură la coşniţă.

Intêmplându-se sĕ avemŭ stupĭ de totului totŭ slabĭ pe timpulŭ când trebue sĕ-i băgămŭ în ernă, atuncĭ pe aceştia n'avemŭ decâtŭ sĕ-i împreunămŭ. Urdinişurile aşişderea încă avemŭ sĕ le micimŭ, dér nu de totŭ, căcĭ puţinŭ aerŭ curatŭ le prinde bine albinelorŭ şi érna, deórece ele nu dormŭ în decursulŭ ernii, ci numai petrecŭ în nelucrare. Când însĕ dă frigulŭ, avemŭ sĕ ne îngrijimŭ, mai înainte de tóte, ca la stupĭ sĕ nu le fiă în decursulŭ iernei frigŭ şi sĕ se bucure de linişte neturburată.

Când are stuparulŭ în vedere iernatulŭ stupilorŭ sĕi, se va îngriji după putinţă ca stupii sĕ-i scótă bunĭ în primăvéră.

Cu câtŭ suntŭ mai multe albine într'unŭ stupŭ, cu atâtŭ mai uşorŭ potŭ produce căldura de lipsă în coşniţă, — deşi ele se nutrescŭ cu mai puţină miere ca unŭ altŭ stupŭ cu albine mai puţine.

Când frigulŭ cu totŭ-deadinsulŭ rĕsbesce în coşniţă, albinele din coşniţă trebue sĕ-i pună în potrivă căldura corĕspundĕtóre. De aceea stupii cei slabĭ trebue sĕ mânce mai multă miere ca cei harnicĭ, ca sĕ pótă produce căldura de lipsă. Decă stuparulŭ n'are coşniţe aşa de căldurόse precum suntŭ acestea, ce le vedeţĭ aci la mine, atuncĭ elŭ îşĭ va ierna stupii sĕi în vre-o pivniţă căldurósă, sĕu va face o grópă în pămêntŭ şi acolo îşĭ va ierna stupii sĕi. O astfeliu de grópă trebue mai înainte de tóte întocmită spre scopulŭ acesta. Trebue însĕ sĕ băgămŭ bine de sémă la alegerea locului pentru grópă, ca nu cumva acesta sĕ fie umedŭ, prin ceea ce fagurii vorŭ mucedi şi se vorŭ strica, ér albinele parte mare vorŭ peri. Mai încolo gropile trebuescŭ aşa întocmite, ca mâţele sĕ pótă avea intrare în ele spre a prinde şorecii. Spre a împlini tóte câte se recerŭ dela o astfelŭ de grópă, trebue făcute deasupra acelei gropĭ unŭ coperişŭ, nu înaltŭ, din paie şi acoperitŭ apoi cu o pătură de pămêntŭ celŭ puţinŭ de o jumĕtate de metru de grósă. Coperişulŭ aşa făcutŭ va ţinea caldŭ şi va apĕra stupii de hoţĭ. Prin coperişŭ va străbate o ţevă strîmbă prin care va eşi aerulŭ celŭ stricatŭ din grópă şi va intra firesce şi de celŭ curatŭ în lăuntru. Lumina firesce nu va putea străbate prin acéstă ţevă, căcĭ una dintre cele mai de căpeteniă cerinţe ale iernatului este, ca stupii sĕ-i ţinemŭ în locŭ întunecosŭ şi cu deosebire sĕ nu lăsămŭ ca sórele sĕ bată asupra coşniţelorŭ, căcĭ prin acésta albinele devinŭ neliniştite şi vorŭ voi sĕ iésă din coşniţe.

Stupii cei iernaţĭ în gropĭ subpămêntene nu-i poţĭ scóte afară din gropĭ (când se întêmplă sĕ fiă timpŭ călduţŭ)

---

*) Groşiţa vechiă făcea 2 cr. v. a.

ca sĕ se deşerte; dér decă în loculŭ unde petrecŭ este caldŭ, atuncĭ ele vorŭ petrece timpulŭ în modŭ liniştitŭ şi nu li se va prea face voiă pentru deşertare.

Decă însĕ unele albine cu totŭ deadinsulŭ voescŭ a eşi afară din coşniţă în timpulŭ iernei, n'avemŭ alta de a face, decâtŭ sĕ le lăsămŭ sĕ iésă; spre scopulŭ acesta urdinişulŭ este largŭ destulŭ, încâtŭ potŭ eşi binişorŭ. Indată ce iesŭ însĕ din coşniţă îngheţă. Când stuparulŭ nu le-ar fi lăsatŭ sĕ iesă afară din coşniţă (adecă ar fi strîmtatŭ tare urdinişulŭ), albinele acele prin sgomotulŭ ce l'ar fi făcutŭ vĕdĕndŭ, că nu potŭ eşi afară, ar fi adusŭ şi pe celelalte albine din coşniţă în turburare, acestea s'ar fi mişcatŭ dela loculŭ lorŭ călduţŭ, s'ar fi împrăştiatŭ prin tótă coşniţa şi ar fi îngheţatŭ cu tótele.

Scădĕndŭ frigulŭ şi apropiindu-se drăgălaşa primăvĕră, albinele, putĕndŭ acum sĕ iésă din coşniţe, vorŭ afla numai de câtŭ păşune pentru ele. Adeseorĭ timpulŭ este deja călduţŭ şi pretinosŭ încă în luna Februarie şi scóte pe albine afară din coşniţă şi nu înzadarŭ, pentru că ele deja îşĭ găsescŭ hrana trebuincióśă. Pulvere de florĭ este destulă pe florile de alunişŭ şi arinĭ. In luna lui Martie îşĭ deschide şi salcia comorile sale. Totŭ în acéstă lună mai înflorescŭ dintre pomĭ: brăduleţulŭ roşieticŭ; plopii cei feluriţĭ, carĭ dau albinelorŭ pulvere, cleiu şi mierea ce-o au pe frunḍe. Alte plante, cum suntŭ d. e. podbelulŭ, păpădia, spândulŭ, ghiocelulŭ, aşişderea şi viorĕua frumosŭ mirositóre încă îmbiă pe albine cu pulvere şi miere. In luna lui Aprilie dau albinelorŭ dintre pomĭ pulvere de pe florĭ şi miere de pe frunḍe deosebitele felurĭ de paltinŭ; miere curată dă mĕrul, migdalul, perseculŭ; pulvere şi miere; mestecănulŭ, vişinulŭ, mai departe pĕrulŭ, prunulŭ şi multe alte plante.

Intre plantele amintite se află unele carĭ numĕră între plantele veninóse; pe lângă tóte acestea albinele totuşĭ iau dela acela nutremĕntŭ fără de a le fi rĕu pentru acésta.“

Culegerea mierei.

La rugările nóstre, domnulŭ parochŭ se înduplecă a ne împărtăşi câte ceva şi despre culegerea mierei. Elŭ începŭ cam astfelŭ a cuvĕnta:

„Decă albinele nu suntŭ cumva împedecate prin multe ploi în decursulŭ lunilorŭ Martie şi Aprilie de a eşi la păşune, atuncĭ ele vorŭ găsi din belşugŭ nutremĕntŭ spre îndestulirea lipsei lorŭ. Apropiindu-se însĕ frumósa lună a lui Maiu cu ḍilele şi nopţile ei cele călduţe, ea din tótă puterea face ca sĕ înflorescă mii şi mii de floricele, pe carĭ eu de abia aşŭ fi în stare sĕ le numescŭ, carĭ apoi cu tótele îmbiă pe sîrguitórele albine cu pulverea de pe florĭ şi cu miere. Albinele nu numai că găsescŭ acum păşune spre acoperirea lipsei lorŭ, ci au acum din belşugŭ în de tóte.

Timpulŭ acesta este pentru stuparĭ aşa ḍicĕndŭ timpulŭ secerişului. Acestŭ timpŭ sĕ se şi nisuéscă a-lŭ folosi cu pricepere şi sîrguinţă. Aşa elŭ va aşeḍa în despărţĕmĕntulŭ pentru miere a coşniţelorŭ fagurĭ golĭ şi curaţĭ, ca albinele sĕ adune întrînşii miere. Decă fagurii au fostŭ umpluţĭ cu miere, stuparulŭ îi va îndepărta din coşniţă mai înainte de ce albinele vorŭ astupa celulele împlute cu miere cu capacurĭ de cĕră, va scóte mierea din ei cu ajutorulŭ maşinei de scosŭ mierea, numită şi sbârnăitóre, şi îi va pune apoi erăşi în coşniţă ca sĕ fie umpluţĭ cu miere. Se póte întempla, ca albinele sĕ nu voiască a merge în despărţĕmĕntulŭ unde se află fagurii cei golĭ, în carĭ au sĕ adune albinele mierea. Decă se întemplă una ca acésta, albinele trebuescŭ atuncĭ silite ca sĕ se bage acolo. Şi acésta se face aşa, că se ia din despărţĕmĕntulŭ de clocitŭ unŭ fagure, pe care se află albine, carĭ clocescŭ, şi se va băga în mijloculŭ despărţĕmĕntului unde are se se adune mierea între fagurii cei golĭ. In puţine ḍile întregŭ despărţĕmĕntulŭ pentru miere va fi plinŭ de albine, carĭ cu sîrguinţă vorŭ aduna miere.

Firesce că veţĭ sci şi aceea, că nu tótă mierea e într'o formă de bună; ea se deosebesce nu numai la mirosŭ, ci şi la gustŭ; buneţea ei depinde dela florile plantelorŭ, din carĭ au suptŭ albinele. Va face decĭ bine stuparulŭ decă va despărţi mierea cea mai bună de cea mai puţinŭ bună. Şi acéstă despărţire o va pute face fórte uşorŭ cu ajutorulŭ coşniţelorŭ măestrite, putĕndŭ sĕ scótă mierea din fagurĭ îndată ce suntŭ umpluţĭ cu miere dela cutare sĕu cutare plantă şi sĕ o păstreze în anumite vase. Mierea ce-o culege mai întâiu stuparulŭ dela stupii sĕi este cea mai gustósă şi pentru aceea şi cea mai de preţŭ.“

Noi întrebarămŭ apoi pe domnulŭ parochŭ, cam câtă miere putemŭ sĕ culegemŭ în decursulŭ unei verĭ dela unŭ stupŭ singuraticŭ?

Domnulŭ parochŭ ne rĕspunse: şi mai multă, şi mai puţină; între împrejurărĭ de totului totŭ bune putemŭ sĕ culegemŭ dela câte unŭ stupŭ şi 50 chilograme miere. Dér totuşĭ speranţele sĕ nu ni-le incordămŭ prea tare. Sĕ ne îndestulimŭ însĕ şi cu miere mai puţină. Asemenea nu trebuie sĕ uitămŭ, că suntŭ şi anĭ sterpĭ, în carĭ albinele nu ne potŭ aduna miere şi pe séma nóstră. In astfelŭ de timpurĭ sĕ fimŭ veselĭ, decă nu ni se împuţinéză numĕrul stupilorŭ. Şi se întemplă acésta mai alesŭ atuncĭ când gheţa strică păşunea albinelorŭ. Stuparulŭ celŭ harnicŭ însĕ şi în împrejurărĭ grele ca aceste îşĭ scie ajuta. Precum veţĭ sci póte şi voi, iubiţilorŭ, gheţa în deobşte nu vine asupra întregului ţinutŭ dintr'o comună órecare, nu, ci numai asupra unui ţinutŭ órecare, rĕmânĕndŭ celelalte ţinuturĭ neatinse. Când se întemplă una ca acésta, este cu sfatŭ, ca stuparulŭ sĕ-şĭ încarce stupii pe unŭ carŭ pregătitŭ pentru acésta şi sĕ-i ducă în unŭ ţinutŭ mai bogatŭ în miere.

Acestŭ felŭ de stupăritŭ se numesce si *stupăritulŭ ambulantŭ*, cu care se îndeletnicescŭ unii stuparĭ şi în anii cei bunĭ. Ei îşĭ ducŭ stupii în cutare şi cutare locŭ ca sĕ adune de pe acolo mierea şi se reîntorcŭ numai atuncĭ acasă cu stupii lorŭ, când păşunea s'a gătatŭ pe acolo. Şi pentru ce sĕ nu facĕ acésta? Căcĭ prin acésta proprietarilorŭ de câmpurĭ şi de pădurĭ de bradŭ, prin a cărorŭ ţinuturĭ 'şĭ pascŭ acei stuparĭ ambulanţĭ (umblătorĭ) stupii, nu li-se face nicĭ o pagubă, din contră, prin aceea că lasă pe acei stuparĭ sĕ-şĭ pască stupii le facŭ unŭ bine mare. Şi apoi a face cineva bine este o datorinţă creştinéscă.“

„Dér în ce locŭ are sĕ se grijéscă mierea?“ amŭ întrebatŭ noi mai departe.

„Decă n'avemŭ stupĭ mulţĭ, atuncĭ mierea ce o primimŭ dela ei o putemŭ păstra în óle curate şi astupate bine cu hârtiă unsă cu cĕră. Decă însĕ avemŭ stupĭ mulţĭ“, ḍise domnulŭ parochŭ, „şi dela acestia primimŭ şi miere multă, atuncĭ mierea o băgămŭ în butoiaşe curate şi o păstrămŭ în pivniţe (celare).

Ce credeţĭ voi acum, ce se pregătesce din miere? Vĕdŭ că tăceţĭ“, dise vrednicululŭ parochŭ! „Ascultaţi-mĕ dér sĕ Vĕ spunŭ eu ce se pregătesce din miere! Mai întâiu mierea se mâncă aşa cum o scótemŭ din fagurĭ, după aceea se folosesce spre pregătirea deosebitelorŭ felurĭ de prăjiturĭ; încă din timpurile cele mai vechĭ se folosia spre pregătirea beuturei bunişóre numită mied; astăḍĭ se folosesce spre pregătirea unui felŭ de vinŭ fórte scumpŭ, ce e asemenea vinului franţuzescŭ din Champagnia; totŭ din miere se mai pregătesce nisce oţetŭ fórte bunŭ. In multe case mierea înlocuesce zăcharulŭ. Şi apoi ce preţŭ avea mierea mai înainte de ce se fabrica zăcharulŭ, vĕ puteţĭ închipui!

Cera încă ne dă unŭ folosŭ fórte mare. Din ea se pregătescŭ luminĭ, cu ajutorulŭ ei se pregătescŭ în farmacia (apotecă) mai multe alifii, din cĕră mai facŭ măestrii felurite podóbe, florĭ şi póme şi încă cu atâta măestrie, încâtŭ de abia poţĭ crede, că cutare sĕu cutare lucru e făcutŭ din cĕră.“

Ḍicĕndŭ aceste, domnulŭ parochŭ a întreruptŭ vorbirea, pentru-că orologiulŭ dela turnulŭ bisericei din apropiere arăta óra a două-spre-ḍecea.

„De astădată va fi destulŭ, iubiţii mei“, ḍise elŭ, „şi sĕ mai mergemŭ sĕ mai şi mâncămŭ câte ceva, căcĭ s'a apropiatŭ timpulŭ prândului, după amedĭ vomŭ merge afară la câmpŭ şi vomŭ cerceta şi stupina cealaltă, care este bunulŭ meu propriu cu totŭ ce se află în ea şi împrejurulŭ ei. Sunt fórte doritorŭ de a sci cum vĕ va plăce întocmirea ei, căcĭ acea stupină este întocmită după planulŭ ce mi l'am făcutŭ încă în tinereţele mele.“ (Va urma.)

Poveţe.

Scutirea uneltelorŭ agronomice. In Rusia de unŭ timpŭ îndelungatŭ pentru scutirea uneltelorŭ de lemnŭ se observă următorulŭ metodŭ: Uneltele de lemnŭ şi cu deosebire uneltele agronomice, ca plugurĭ, grape, maşinĭ, se ungŭ cu dohotŭ subţiatŭ cu petroleu (naftă). Petroleulŭ face dohotulŭ atâtŭ de finŭ, încâtŭ străbate adâncŭ în lemnŭ, dându unŭ luciu plăcutŭ de colóre brunetă.

Gunoiu bunŭ. Ca sĕ avemŭ gunoiu bunŭ, se recomandă cu deadinsulŭ facerea unei gropĭ pentru gunoiu, numită „gunoitóre.“ Orĭ-ce soiu de gunoiu trebue aşeḍatŭ în acea grópă, ca sĕ putredéscă. Decă gunoitórea este expusă arşiţei sórelui, gunoiulŭ nu putredesce, ci se uscă, şi nu avemŭ folosŭ de elŭ. De aceea e bine ca în jurulŭ gunoitórei sĕ răsădimŭ arborĭ, carĭ ţinŭ umbră gunoiului. Arborele celŭ mai potrivitŭ pentru a fi plantatŭ pe lângă gunoitóre e plopulŭ albŭ sĕu negru, numai câtŭ sĕ nu se aşeḍe pré apróp de grópă, căcĭ ajunge cu rădĕcinele în grópă, ci în depărtare cam de 1 m. dela marginea gropei.

Contra guzanilorŭ. Remediu sigurŭ contra guzanilorŭ (cloţanilorŭ, sobolanilorŭ) şi şorecilorŭ, carĭ pricinuescŭ marĭ stricăciunĭ prin ródere, este cepa de mare, care se capĕtă în apotecă (farmacia). Cépa se rade pe rădătóre ca hrenulŭ (e bine a o ţine cu o mănuşă, căcĭ suculŭ ei produce usturime la pele). Acéstă materiă se amestecă cam cu ¼ litru făină de grâu, se mai adauge puţinŭ albuşŭ de ou, lapte, zaharŭ şi unsóre, formându-se din acéstă materiă nisce turte, carĭ se cocŭ aşa, ca sĕ devină vĕnjóse ca pelea, şi numai prin tăiere sĕu întindere se se pótă frânge. Aceste turte se punŭ pe la găurile guzanilorŭ, fără teamă de găinĭ sĕu cânĭ. Decă însĕ turtele nu vorŭ fi mâncate, sĕ se pună mai multŭ zaharŭ. Acestŭ mijlocŭ e probatŭ şi guzanilorŭ, carĭ mănâncă din elŭ, le înţepenescŭ şelele (la crucĭ) şi astfelŭ uşorŭ se potŭ ucide.

Cum se uscă ciobótele sĕu papucii udĭ. Unii-i punŭ în apropierea cuptorului sĕ se usce, dér cu acéstă procedură mai multŭ stricămŭ decâtŭ folosimŭ. Căldura cuptorului face pelea aspră şi sfărimăcióśă. Când ciobótele (cismele) sĕu papucii suntŭ udĭ, e bine sĕ le umplemŭ cu ovĕsŭ uscatŭ. Ovĕsulŭ absórbe umeḍéla din pele, în ḍiua următóre ovĕsulŭ se tórnă afară şi de sine se uscă, folosindu-se mai departe. Cu câtŭ e ovĕsulŭ mai uscatŭ, cu atâtŭ e mai bunŭ.

Lacŭ de ferŭ. Se pregătesce din gumii-asfaltŭ topitŭ în oleu de terpentinŭ şi cu acela se unge fierulŭ. Acestŭ lacŭ e negru, frumosŭ şi durabilŭ şi feresce ferulŭ de rugină.

Cimentŭ contra căldurei. La cuptórele unde se face multŭ focŭ, nu ţine cimentulŭ nicĭ din varŭ, nicĭ din lutŭ, ba chiar şi cărămida crĕpă şi se strică. Celŭ mai bunŭ cimentŭ şi mai durabilŭ se pregătesce în modulŭ următorŭ: 10 părţĭ de varŭ, 5 părţĭ făină (pulbere) de ferŭ, ce cade sub pilă, 2 părţĭ oţetŭ şi 2 părţĭ apă. Tóte părţile acestea se amestecă bine laolaltă, şi apoi se folosescŭ ca cimentulŭ comunŭ.

In contra muscelorŭ. Unŭ economŭ germanŭ recomandă într'unŭ diarŭ agronomicŭ unŭ mijlocŭ fórte simplu şi eftinŭ în contra muscelorŭ. Sĕ ungĭ păreţii odăilorŭ cu uleiu de dafinŭ (laurŭ, lurbĕnŭ), alŭ cărui mirosŭ muscele nu'lŭ potŭ suferi.

Din traista cu minciunile.

Sf. Ilie şi tunetulŭ.

Pe vremurile de demultŭ, când omulŭ sĕracŭ numai de-a sila mânca plăcinte, ceruse sf. Ilie dela Dumneḍeu sĕ-i lase tunetulŭ pe mână, că póte a fi avutŭ şi elŭ ochiu rĕu pe ce scii cine.

„Eu ţi-l'aşŭ da“ îi ḍise Domnulŭ cu bunăvoire, déră

Tu eştĭ micŭ şi tinerelŭ
Şi ti-i vătŏma cu elŭ“.

„Las' pe mine Dómne, rĕspunse sf. Ilie vătĕmatŭ órecum, „că doră nu-sŭ de erĭ de-alaltă erĭ, ci-sŭ omŭ bărbatŭ şi eu acuma!“

Aşa Dumneḍeu îi dă tunetulŭ pe mână, éră sf. Ilie începe a împroşca în drépta şi în stânga cum împroscĭ grăulŭ colea când îlŭ semenĭ. Nu trece multŭ şi ce sĕ veḍĭ? Sf. Ilie şi nu altulŭ vine cu mâna legată, cu faţa umplută, totŭ sânge, câtŭ abia puteai sĕ-lŭ cunoscĭ. Cum ajunge înaintea lui Dumneḍeu, nicĭ nu aşteptă sĕ-i grăiască o vorbă nu mai multŭ, şi îi aruncă tunetulŭ la picióre ḍicĕndŭ:

„Na-ţĭ Dómne oţelele,
Că mĭ-au dusŭ măselele;
N'aţĭ Dómne şi tunetulŭ,
Că-mĭ duseră degetulŭ!“

Ionŭ Koevary*)

*

Las' se hiu şi chelŭ.

Unŭ cioroiu bĕtrânŭ şi chelŭ, mai marele cioroilorŭ, se îmbrăcă într'o ḍi de sĕrbătóre cu hainele cele mai bune, între care şi unŭ cojocŭ, care de nou ce era, 9 petece avea. Se duse şi elŭ la hora faraonilorŭ din satŭ sĕ se uite cum jócă cu faraónele. Cum era hora înaintea cârciumei, cioroiulŭ bĕu o duşcă, bĕu două, bĕu nouă, aşa că cioroiulŭ începŭ a se clătina din picióre, de parcă bătea vĕntulŭ o trestiă.

Deodată cioroiulŭ o porni cătră pămĕntŭ, dér unŭ Românaşŭ, care era lângă elŭ, îlŭ apucă de cojocŭ sĕ-lŭ ţină susŭ, când colo, cioroiulŭ fù mai tare ca cojoculŭ, căcĭ elŭ sărută pămĕntulŭ, ér Românulŭ rĕmase cu o bucată din cojocŭ în mână. Săriră faraonii şi ridicară pe Vaivoda şi-lŭ duseră la sălaşŭ.

A doua ḍi hai la judecată, cioroiulŭ pârî pe Românŭ că i-a ruptŭ bunĕtatea de cojocŭ şi cerea sĕ i-lŭ plătéscă. Vĕḍŭ judele şi toţĭ câţĭ erau de faţă, că cojoculŭ era putredŭ de vechiu.

— Ce mai ḍicĭ acum, Rîpo? îlŭ întrebă judele.

— Hiă'ţĭ faţa cinsti-tă, măria ta, sĕ'mĭ facĭ ha direptate, că cojoculŭ era nou nouleţŭ, de auţĕrţŭ 30 de anĭ, dela nunta Măruchii, dela mórtea bunichii.

Judele vĕḍŭ, că nu e pricină de judecată şi ḍise cătră Rîpa:

— Poţĭ pleca, îţĭ respingŭ cererea, dér ai dreptulŭ sĕ facĭ apelŭ.

„Las' sĕ hiu şi chelŭ“, ḍise cioroiulŭ înhăţându şi bunĕtatea de cojocŭ şi plecă năcăjitŭ focŭ.

*

Eu sciu de ce rîḍĭ.

Unŭ Sarsailă fiindŭ bolnavŭ, chemă pe preotulŭ sĕ-lŭ spovedéscă. Preotulŭ apropiându-se de faraonulŭ, îlŭ întrebă:

„Cu ce te scii vinovatŭ, fĕtulŭ meu, înaintea lui Dumneḍeu?“

— M'a bătutŭ ciurdarulŭ dela Biia, rĕspunse cioroiulŭ.

Preotulŭ auḍindu-i rĕspunsulŭ, începŭ a rîde.

— Eu sciu de ce rîḍĭ, pré sfinţite, ḍise Ţiganulŭ înholbândŭ din ochĭ.

*) Cele apărute în numerulu trecutŭ sub rubrica acésta suntŭ asemenea de d. I. Koevary. Red.

„De ce rîdĭ, mĕĭ Pralo?“

— 'Mĭ suntŭ rupte nevĕdutele şi mi-ai vĕdutŭ nespusele, — rĕspunse Sarsailă.

MULTE ŞI DE TOATE.

Egalitate inaintea legii.

Ducele de Cambridge, unchiulŭ reginei din Anglia şi comandantŭ supremŭ alŭ armatei englese, în curêndŭ va fi trasŭ la rĕspundere, ca orĭ-care altŭ muritorŭ, din partea judecătorului de poliţiă. Unŭ jurnalistŭ adecă a ridicatŭ acusă asupra ducelui pentru că l'a maltratatŭ la o festivitate publică. Judecătoria poliţiei a respinsŭ acusa, forulŭ de apelaţiune însĕ a decisŭ, că judele de poliţiă *Bridge a comisŭ nedreptate* respingêndŭ cererea diaristului *Simms* de a se trage la rĕspundere ducele pentru maltratare. Ducele trebue citatŭ şi trasŭ la rĕspundere. Presidentulŭ judecătorilorŭ lordulŭ Coleridge declară, că ar fi de cea mai mare însemnătate sĕ scie fiă-care, că *în faţa legii toţĭ supuşii reginei suntŭ egalĭ.*

*

Unŭ bărbatŭ, care îşĭ vinde nevasta.

Se scrie din Modena: Unŭ industriaşŭ din Reggio a plecatŭ cu tînĕra şi prea frumósa sa soţiă ca sĕ-şĭ caute norocul în Africa. Dêr orĭ-câte a cercatŭ n'a ajunsŭ la nimicŭ. Soţiei sale însĕ îi suridea norocul orĭ unde se duceau. Frumseţa ei era admirată pretutindenea cu passiune. Virtutea şi credinţa ei conjugală era desŭ espusă la grele probe. Cu deosebire unŭ Abissynianŭ bogatŭ umbla după ea în ruptulŭ capului, făcêndu'ĭ felŭ şi felŭ de promisiunĭ, dêr fără sĕ reuşéscă. Supĕratŭ de nesuccesulŭ acesta şi chinuitŭ de dragoste, ce se gândesce elŭ? Se adreseză cătră bărbatulŭ sărăntocŭ şi-i promite 5000 lire, decă va renunţa la soţia lui. Golanulŭ îşĭ dise: ocasiune mai bună de a mĕ face bogatŭ nu găsescŭ ca asta, şĭ-apoi femei suntŭ prea destule. Elŭ luă lirile în primire şi pe nevasta, care n'avea nicĭ o presimţire de totŭ lucrulŭ, o conduse în casa Abissynianului, se făcu apoi nevĕdutŭ, ducêndu-se la America. Femeia însĕ nu era mulţumită cu noulŭ bărbatŭ, pe lângă totŭ luxulŭ princiarŭ, de care era încunjurată, şi pe lângă tótă delicateţa cu care era tractată din partea bărbatului. Intr'o di îi succese a trimite neobservată o epistolă la rudeniile din Reggio, rugându-le ca guvernulŭ italianŭ sĕ intervină pentru eliberarea ei.

*

Şahulŭ Persiei.

Şahulŭ Persiei despărţindu-se în Carsel de cătră personalulŭ, care l'a însoţitŭ din Berlinŭ, a dăruitŭ pentru toţĭ servitorii de curte suma de 8000 mărcĭ. *Regele Italiei* dăruise servitorilorŭ 20,000 mărcĭ. *Alexandru II*, tatălŭ actualului împăratŭ rusescŭ, a fostŭ celŭ mai galantŭ în astă privinţă, elŭ dăruise 30—40,000 mărcĭ.

*

Intêmplare rară.

Se scrie din Viena: In familia de aicĭ *Neurath*, s'a întêmplatŭ unŭ casŭ de doliu forte rarŭ. *Doi* fraţĭ, industriaşulŭ Iacob Neurath şi profesorulŭ de caligrafiă Wihelm Neurath, amêndoi peste 60 anĭ, *au muritŭ deodată în aceeaşĭ nópte, în aceeaşĭ óră* (1 óră) *de una şi aceeaşĭ bólă* (bătaiă de inimă).

*

Darŭ peste aşteptare.

Femeia unui omŭ săracŭ din Agendorf, lângă Oedenburg, a făcutŭ dilele acestea bărbatului sĕu o bucuriă de totŭ ciudată: i-a născutŭ deodată *cinci copii sănĕtoşĭ*, toţĭ băeţĭ. Unŭ negustorŭ mare din Oedenburg, cu numele Flandorter, lĭ-a trimisŭ unŭ ajutorŭ de 200 fl.

*

Germanisarea cuvêntului „ţigară.“

Unŭ fabricantŭ de ţigărĭ din Düsseldorf, care se vede că n'are alte grijĭ, a publicatŭ o provocare pentru celŭ mai bunŭ cuvêntŭ nemţescŭ prin care sĕ se înlocuéscă cuvêntulŭ „Cigarre“. Fiăcare concurentŭ póte face trei propunerĭ. Premiile suntŭ 100, 80, 60, 40 şi 30 mărcĭ.

*

Ce face prostia.

Târdiu după trecerea terminului de schimbare a nouelorŭ hârtii de banĭ de astădĭ, se presentă la filiala „Albinei“ de aicĭ din Braşovŭ unŭ ţĕranŭ cu o bancnotă de 100 şi cincĭ de câte 10 fl. şi se rógă sĕ se schimbe. Biletele s'au trimisŭ la cassa centrală a statului în Viena. Ţĕranulŭ păgubise câţiva florinĭ. Când i-s'au numĕratŭ banii, i-s'a spusŭ dela cassa băncii sĕ-i lase acolo spre păstrare, mai bine sĕ-'i aducă camĕtă decâtŭ sĕ zacă uitaţĭ cu anii, ca ceilalţĭ.

„Nu-i lasŭ d-le“, fŭ rĕspunsulŭ, „că am lipsă de ei.“

Ce sĕ vedĭ însĕ? la 27 Iunie a. c. se presentă acelaşŭ ţĕranŭ, totŭ la cassa filialei „Albina“, dêr de astădată cu lacremĭ în ochĭ.

„Ce sĕ facŭ, domnule? Etă ce-am păţitŭ, amărîtulŭ de mine“, şi arătă o mână de pămêntŭ, „étă nu te-am ascultatŭ sĕ lasŭ banii aicĭ, cându-i-am schimbatŭ, i-am dusŭ acasă, i-am pusŭ într'o ólă şi i-am băgatŭ în pămêntŭ şi étă ce s'a alesŭ din ei!“

Cine scie cum intrase umedela la ei şi putredîră, de abia se mai cunoscea tiparulŭ pe la mijlocŭ. Probabilŭ sĕ se despăgubéscă de o parte din ei, cu cea mai mare parte însĕ nu se mai întâlnesce.

Loculŭ banilorŭ, de carĭ nu ai trebuinţă, e totdeuna o cassă de păstrare.

Călendarulŭ sĕptĕmânei.

Iunie are 30 dile. Cireşarŭ.

1889 Dilele sĕptĕm.	Călendarul Iulianŭ	Călend. Gregorian	Sórele rĕsare	Sórele apune
Dum.	18 Muc. Leontie	30 Paul Ged.	4. 5	7. 55
Lunĭ	19 Ap. Iuda frat. Dlui	1 Iul. Teodor	4. 5	7. 55
Marţĭ	20 S. Muc. Metodie	2 Cercet. Mar.	4. 5	7. 55
Mercurĭ	21 Muc. Iulian	3 Cornelie	4. 6	7. 54
Joi	22 Muc. Evsevie Epc.	4 Udalric	4. 6	7. 54
Vinerĭ	23 Muceniţa Agripina	5 Domiţiu	4. 7	7 53
Sâmb.	24 (†) Naş. S. Ioan Bot.	6 Isaia Pror.	4. 8	7. 52

Tergulu de rîmătorĭ din Steinbruch. La 24 Iunie n. starea rîmătorilorŭ a fostŭ de 130.586 capete. la 25 Iunie au întratŭ 2669 capete şi au eşitŭ 2269 remânendu la 25 Iunie unu numeru de 131.559 capete. — Se noteză: marfa *ungurescă* veche, grea dela 46 pănă la 47 cr.— marfă *ungurescă* tineră grea dela 49— cr. pănă la 47½ cr.. *de mijlocŭ* dela 49 cr. pănă la 49½ cr. — *uşoră* dela 49 cr. pănă la 49½ cr. — *marfă ţĕrănescă* grea dela — pănă la — — cr. — *de mijlocŭ* dela 46 pănă la 47½ cr. — *uşoră* dela 49½ cr. pănă la 48 cr — *Marfă de România*, de *Bákony* grea dela — cr. pănă la — cr. transito mijlociă grea dela — cr. pănă la — cr însĕ transito uşóră dela — cr pănă la -- cr. transio dto ţeposă grea dela — cr. pănă la — cr. transito mijlociă dela — cr. pănă la — cr. *Marfă serbéscă* grea dela 48—48½— cr. transito mijlociă grea dela 47—48¼ cr. transito uşóră dela 47—47½ cr.— Porcĭ îngrăşaţĭ de unŭ anŭ dela — cr. pănă la — cr., îngrăşaţĭ cu cucuruzŭ dela — cr. pănă la — cr., îngrăşaţĭ cu ghindă dela — cr. pănă la — cr. Cântăriţĭ la gară cu 4½.

Cursulŭ losurilorŭ private din 26 Iuniu.

	cump.	vindo
Basilica . . .	8 60	8.80
Creditŭ . . .	182.50	183.50
Clary 40 fl. m. c. . .	61.--	62.—
Navig. pe Dunăre . .	133.—	136.—
Insbruck . . .	26.25	27.25
Keglevich . . .	36.—	38.—
Krakau . . .	25.—	25.50
Laibach . . .	24.--	25.—
Buda . . .	60.50	62.—
Palffy . . .	60.50	61.50
Crucea roşie austr. . .	18.50	19.—
dto ung. . .	12.15	12.45
dto ital. . .	17.—	17.50
Rudolf . . .	19.50	20.50
Salm . . .	63—	63.50
Salzburg . . .	27.75	28.50
St. Genois . . .	62.—	63.—
Stanislau . . .	—.—	38.—
Tricitine 4½% 100 m. c.	—.—	158.—
dto 4% 50 .	75.—	76.—
Waldstein . . .	40.50	41 50
Windischgrätz . . .	57.—	58 —
Serbescĭ 3% . . .	—.—	—.—
dto de 10 francĭ	—.—	—.—
Banca h. ung. 4% . .	110.—	110 50

Bursa din Bucurescĭ, din Iuniu 26

Valorĭ	%	se cump.
Rentă română perpetuă 1875	5%	97¾
Renta română amortisabilă .	5%	97.—
dtto	4%	84.½
Renta rom. (rurale convertite)	6%	100.½
Oblig. de statŭ C. F. Române	6%	—.—
idem idem . . .	5%	—.—
Imprumutulŭ Openheim 1866	8%	—.—
Imprumutulŭ Oraş Bucurescĭ .	5%	89.½
idem idem din 1884	5%	—.—
Impr. cr. B cu prime Loz. fr. 20	—	—.—
Credit fonciaru ruralŭ . . .	7%	105.½
idem idem . . .	5%	93.—
Credit Fonc. Urb. din Bucurescĭ	7%	105.¼
idem idem . . .	6%	103.¼
idem idem	5%	95.—
Credit Fonc. Urban din Iaşĭ. .	5%	82 ½
Oblig. Casei Pensiunilor fr. 300	10 fr	250.—
	V. N.	
Banca Nation. ult. div. 78.15	500	985.—
Dacia-România ult. div. 24 lei	200	257.—
Naţionala de asig. ult div. 18 lei	200	237.—
Banca Rom. ult. div. fr. 10 . .	500	—.—
Soc. Rom. de Constr ult. div.	250	110.—
Soc. Bazalt.Artif.ult.div.lei 27.50	250	—.—
Soc. Rom. de Hârtie ult. div.	100	—.—
Soc. de Reas. ult. div. 10 l. aur	200	—.—
Naţion. de Asig. ult. div. 128.35	—	—.—
Societ. de Constr. ult. div. . .	-	—.—
Societ. de Hârtie ult. div. .	—	—.—
Agio în Bursă	—	0.52
Rubla de hârtie	—	—.—
Banca Naţion. a României		
Scompt.	6%	—.—
Avansurĭ pe efecte	7%	—.—
Avansurĭ pe Lingourĭ . . .	7%	—.—

Cursulŭ pieţei Braşovŭ

din 29 Iunie st. n. 1889.

Bancnote românescĭ	Cump.	9.42	Vênd.	9.44
Argintŭ românescŭ -	„	9.38	„	9.40
Napoleon-d'orĭ - - -	„	9.42	„	9.44
Lire turcescĭ - - -	„	10.65	„	10.70
Imperialĭ - - - -	„	9.65	„	9.70
Galbinĭ	„	5.58	„	5.62
Scris. fonc. „Albina“ 6%	„	102.—	„	—.—
„ „ „ 5%	„	98.59	„	99.—
Ruble rusescĭ - - -	„	122.—	„	123.—
Discontulŭ - - - -	6½—8% pe anŭ.			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 28 Iunie st. n. 1889.

Renta de aurŭ 4% - - - - - -	100.70
Renta de hârtiă 5% - - - - - -	94.90
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare -	143.—
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) - -	99.90
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) - -	——
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) - -	112.—
Bonurĭ rurale ungare - - - - -	104.90
Bonurĭ cu clasa de sortare - - - -	104.90
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timişŭ - - -	104.90
Bonurĭ cu cl. de sortare - - - -	104.90
Bonurĭ rurale transilvane - - - -	104.90
Bonurĭ croato-slavone - - - - -	105.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ - - - - - - -	99.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ	139.—
Losurile pentru regularea Tisei şi Seghedinului - -	126.25
Renta de hârtiă austriacă - - - -	83.40
Renta de argintŭ austriacă - - - -	84.20
Renta de aurŭ austriacă - - - - -	109.10
Losurĭ din 1860 - - - - - - - -	140.—
Acţiunile băncei austro-ungare - -	907.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungar. -	314.—
Acţiunile băncei de creditŭ austr. -	302.—
Galbenĭ împĕrătescĭ- - - - - - -	5.65
Napoleon-d'orĭ - - - - - - - -	9.44½
Mărcĭ 100 împ. germane - - - -	58.22½
Londra 10 Livressterlinge - - - -	119.15

Editorŭ şi Redactoru responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

Rugămŭ pe domnii abonațĭ ca la reînoirea prenumerațiunei sĕ binevoiască a scrie pe cuponulŭ mandatului postalŭ şi numerii de pe fâşia sub care au primitŭ ḑiarulŭ nostru până acuma.

Tipografia A. MUREŞIANU, Braşovŭ.